

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2019*

*tentokrát na téma
Já a můj hrdina*

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2019

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2019*

*tentokrát na téma
Já a můj hrdina*

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2019

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

HRDINA... literární, filmový, zvířecí... zpěvák, herec, rodič, prarodič, sourozenec, kamarád, učitel, doktor, hasič, kněz, dobrovolník, sportovec, bojovník s nemocí...

To všechno mohou být hrdinové. A co takoví superhrdinové?

Letošní literární a výtvarná soutěž byla o hrdinech, hrdinství, odvaze, zkrátka o postavách, které obdivujeme. Přesvědčili jsme se, že (nejen) knižní hrdinové neustále vstupují a inspirují dětský svět.

Do již 21. ročníku literární soutěže Píšu povídky, píšu básně... přispělo 233 mladých autorů a někteří i více pracemi. Těší nás, že hrdinské téma oslovilo nejen děti z našeho regionu, ale také z kraje Moravskoslezského, Královéhradeckého či až ze vzdáleného Německa. V porotě literární soutěže zasedly Lenka Burešová, Miroslava Čápková, Alena Kučerová, Olga Švecová a knihovnice z oddělení pro děti.

I letos sborníček doplňují vítězné knižní značky a jsme rádi, že již 14 let i naše děti ví, k čemu ex-libris slouží. Téměř stovku výtvarných prací tak laskavě posoudili Petra Havlíková Jilíková, Jiří Hiršl, Jaroslav Hrabec, Zdeněk Janas, Ladislav Kurka, Jan Langhammer a Libor Vodička.

Posoudit tolik prací opravdu nebylo jednoduché a nám je moc líto, že odměnit nemůžeme všechny. Porotcům moc a moc děkujeme a mladým autorům vzkazujeme: „*Pokud se nenajdete mezi oceněnými, nevzdávejte to a PÍŠTE dál!*“

Tereza Maliková, 9. třída, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2019

1. kategorie: poezie 1. - 3. třídy

1. místo: Eliška Matějková, ZŠ Velehrad :-)

1. kategorie: próza 1. - 3. třídy

1. místo: Pavla Janoušková, ZŠ Deštné v Orlických horách

1. místo: Antonín Lekeš, ZŠ Újezdec u Luhačovic :-)

2. místo: Beáta Martináková, ZŠ F. Horenského Boršice

2. místo: Emma Stašková, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

3. místo: Štěpánka Gazdová, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

2. kategorie: poezie 4. - 5. třídy

1. místo: Helena Musilová, ZŠ Huštěnovice

2. kategorie: próza 4. - 5. třídy

1. místo: Valdemar Seidl, ZŠ U Pálenice Kunovice

1. místo: Elena Straková, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

2. místo: Tereza Kedroňová, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

2. místo: Patricie Reichlová, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

3. místo: Jana Mergentalová, ZŠ Velehrad

3. kategorie: poezie 6. - 7. třídy

1. místo: Tomáš Ptáček, ZŠ Polešovice

2. místo: Dorota Bučková, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod :-)

3. místo: Vojtěch a Jakub Malinovi, ZŠ Větrná Uherské Hradiště

3. kategorie: próza 6. - 7. třídy

1. místo: Eliška Hlaváčková, Česká škola Rhein-Main, Schwalbach am Taunus

2. místo: Ema Lapčíková, ZŠ Bílovice

2. místo: Soňa Šrubařová, Gymnázium M. Koperníka Bílovec

2. místo: Denisa Železníková, ZŠ F. Horenského Boršice

čestné uznání: Nora Ondrová, ZŠ a MŠ J.A. Komenského Nivnice

čestné uznání: Alžběta Straková, Gymnázium Uherské Hradiště

čestné uznání: Jakub Gajdoš, ZŠ F. Horenského Boršice

4. kategorie: poezie 8. - 9. třídy

1. místo: Zoe Tomášíková, ZŠ a MŠ Traplice

2. místo: Adéla Ondruchová, ZŠ a MŠ Traplice

3. místo: Simona Vavříníková, ZŠ F. Horenského Boršice

3. místo: Marek Burán, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

4. kategorie: próza 8. - 9. třídy

1. místo: Nella Andrášková, Gymnázium Uherské Hradiště

2. místo: Ondřej Kavka, ZŠ U Pálenice Kunovice

3. místo: Adéla Konečná, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

čestné uznání: Sára Palčíková, ZŠ Bílovice

čestné uznání: Amálie Ševčíková, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

čestné uznání: Martina Kašná, ZŠ Babice

čestné uznání: Zuzana Petrášová, ZŠ a MŠ J.A. Komenského Nivnice

čestné uznání: Tomáš Pavelka, ZŠ a MŠ J.A. Komenského Nivnice

komiks

1. místo: Nikol Vystrčilová, ZŠ J. Bublíka Bánov

2. místo: Romana Brezinová, ZŠ Staré Město

3. místo: Adéla Čevelíčková, ZŠ Staré Město

:-) práce byla oceněna také v kole krajském

Ex-libris 2019

kategorie mladší žáci:

1. místo Aneta Šleglová, ZŠ Staré Město

2. místo Adéla Doležalová, ZUŠ Uherské Hradiště

2. místo Valerie Višňovská, ZUŠ Uherské Hradiště

2. místo Michaela Davidová, ZŠ Staré Město

3. místo Matěj Bartoš, ZUŠ Uherské Hradiště

kategorie starší žáci a dospělí:

1. místo: Barbora Husková, ZŠ Staré Město

1. místo: Anna Gistrová, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

2. místo: Martina Němčická, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

2. místo: Tereza Malíková, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

3. místo: Kateřina Kocourková, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

3. místo: Josefa Růžičková, Šumperk

čestné uznání: Eliška Kubelová, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

čestné uznání: Beáta Knapčíková, ZŠ Větrná Uherské Hradiště

1. kategorie: poezie 1. - 3. třídy

Hrdina

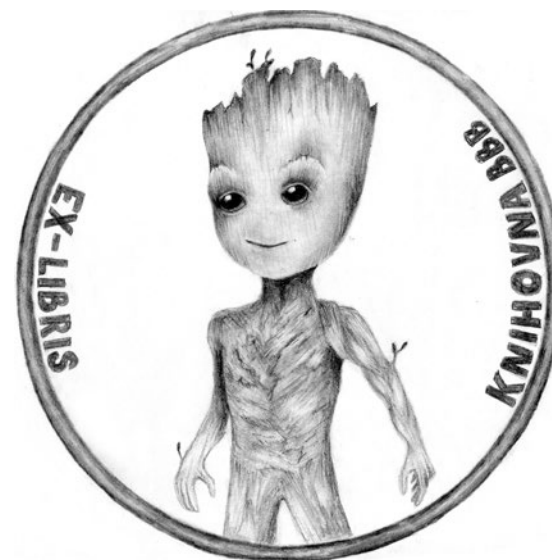
Eliška Matějková, 3. třída, ZŠ Velehrad

Je noc tmavá, veliká,
každý před ní utíká.
Ticho je tu veliké,
jenom vrrrz, vrrrz, slyšíte?
To jsou housle, vrzají,
ale jenom potají.

Kdo to dupe? Hrdina tu stojí,
on se vůbec nebojí.
Jápak asi vypadá?
Spoustu mě toho napadá....
Bystrou hlavu a odvahy moc,
vždy mi přijde na pomoc.

Veliký jak hora je,
taky se na mě usměje.
Dobré srdce má,
rychle za mnou přispěchá.
Koho asi zachrání?
Jak netrpělivé je mé čekání.

Míč uvízl na stromě,
hrdino, jen pomoz mně!
Hrdina, ten přijde rád,
je všech dětí kamarád.

Aneta Šleglová, 6. třída, ZŠ Staré Město

Co kdyby se kočičí kluci chtěli vyprat?

Pavla Janoušková, 3. třída, domácí vzdělávání při ZŠ Deštné v Orlických horách

Macourek a Canfourek strašně nesnášeli mytí. Když se měli mýt, vstávaly jim hrůzou chloupky po celém těle tak, že kluci připomínali kočkoježky. Jenže teta Micka trvala na tom, že se musí každý den umývat. Macourek si stěžoval: „Myju se každý den několikrát, ale jí to pořád nestačí.“ Canfourek podotknul: „A navíc po nás chce, abychom si myli packy i před jídlem.“ A tak se společně rozhodli, že se půjdou zeptat Kočičáka, co s tím, protože je starší. Kočičák jim poradil, ať si vlezou do pračky a pračka je nejen umyje, ale i vypere. Kocourkům se ten nápad strašně líbil a okamžitě utíkali domů. Macourek a Canfourek začali hned přemýšlet, jak by se do pračky dostali, aniž by si toho teta Micka všimla. Prvně je napadlo, že by se tam mohli vplížit. Macourek však řekl: „Vždyť nás teta uvidí v pračce, a ještě dostaneme za uši.“ Druhý nápad, který měli, už byl o trošku lepší: co třeba, když by jeden vlezl do pračky a ten druhý by ji zapnul a pak by si to vyměnili. Canfourek odpověděl, že to by přece nešlo, protože teta uslyší pračku, kterou sama nezapnula. Nachytá je při tom, když se budou prát. „Proč bychom se jako měli prát?“ zeptal se Macourek. „Protože se nechceme mýt, to je jednoduché.“ „Já jsem si myslel, že nás nachytá při tom, že se budeme mlátit,“ odpověděl Macourek, který to vůbec nepochopil.

Pak přišel s dobrým nápadem Macourek: „Co třeba se zachumlat do trik a budeme vypadat jako dvě zmačkaná trička?“ Canfourek s Macourkovým nápadem souhlasil, protože se mu už nechtělo vymýšlet další možnosti, jak se vyprat.

Když teta Micka chtěla prát špinavá trika, tak se do dvou z nich zamotali. Teta je vysypala z prádelního koše do pračky a ještě tam přihodila pár dalších triček. Kocourci se při tom, jak padali do pračky, trochu otloukli. Vadilo jim to, ale neprozradili se. Teta přidala prášek na praní a pračku spustila. Najednou se začala do pračky napouštět voda. Kocourci měli dojem, že se asi utopí. Ale pračka ještě neměla dost. K tomu všemu se navíc začal buben točit. Chvilí měli hlavu nad vodou a vzápětí už ji měli pod vodou. Ale pračce to pořád nestačilo. Ještě se ve vodě objevily mydliny, což kocourky štípalo do očí. Kocourci si mysleli, že pračka za chvíli dopere a přestane se jim točit hlava, štípat oči a přestanou se konečně topit, ale pračka prala pořád dál a dál. Macourkovi začínalo docházet, že to Kočičák asi nikdy nezkusil. Chtěl to nějak říct Canfourkovi, ale jak se to všechno točilo, motala se jim hlava a topili se, tak mu to nějak nemohl povědět. Pračka prala a kocourci měli dojem, že se utopí v mydlinách.

Mezitím, co se kocourci prali v pračce, k nim domů přišel Kočičák, aby viděl, jak vypadají po vyprání. Když přišel do koupelny, zjistil, že pračka je nastavená na ždímání. Okamžitě ji zastavil, protože mu došlo, že by to nemuselo s kocourky dobře dopadnout. Když teta Micka zaslechla, že pračka přestala prát, šla se podívat, co se děje. Když tam uviděla Macourka, Canfourka a Kočičáka, spráskla packy a řekla: „Proboha, kde jste se tak namočili?“ Macourek a Canfourek jí všechno pověřeli a za ten hloupý nápad dostal Kočičák pořádně za uši.

Kocourci ale řekli Kočičákovi, že v pračce to bylo super. Když by to neždímal, tak by byli určitě tak čistí, že už by se nikdy nemuseli mýt. Kočičák se nechal lehce nachytat a zamotal se do svetru, protože svetry se přece v pračce neždímají. Teta Micka však nedala svetr do pračky, ale do umyvadla, aby ho vyprala v ruce, a řekla: „Ten svetr má krásný obrázek kočičky. Ta kočička má ale špinavé uši a tlapky. Tak ji pořádně vydrhnu.“ A začala Kočičáka pořádně drhnout. Kočičák mňaučel, ale teta prala dál a chovala se, jakoby tam nebyl. Když ho konečně doprala, pověsila ho na šňůru. „Já nejsem přece žádné prádlo, triko ani kalhoty. Nejsem ani svetr!“ zlobil se Kočičák. Kočičákovi se prostě na šňůře ani přinejmenším nelíbilo

a rozhodl se, že okamžitě seskočí. Spadl na zem, ale nepovedlo se mu přistát na všechny čtyři, začal se kutálet a nalepil se na něj písek a hlína. Jak byl mokrá, tak všechno, co se na něho nacytalo, se rozmočilo na bláto. Nakonec přišla teta Micka a povídá: „Jé, Kočičáku, ty jsi ale špinavý! Rychle se utíkej umýt!“

Kocourci i Kočičák se po tomto praní sami myjí v umyvadle neuvěřitelně rádi.

Kdo se nechce umývat,
nelezte do pračky,
mohlo by to dopadnout
taky hodně plačky.

/: My se rádi vykoupem,
a nebo se umyjem :/

Kapitán Prasátko

Antonín Lekeš, 3. třída, ZŠ Újezdec u Luhačovic

Bylo jednou jedno prasátko, které žilo na statku. Večer, když šel statkář dát prasátku jídlo, zapomněl zavřít vrátka od chlívků. Prasátko bylo najednou volné a uteklo na louku. Lehlo si do měkké trávy a zadívalo se na hvězdy. Všimlo si, že padá hvězda a tak si rychle pralo svůj tajný sen. Jeho největším přáním vždy bylo stát se superhrdinou. Tak se jím stalo a začalo si říkat Kapitán Prasátko. Mezi jeho schopnosti patřilo létání, super síla a ohýbání věcí z kovu. Za svůj cíl si dalo, že bude chránit všechna prasata ve vesnici jménem Těšov.

Vždy když se ve vesnici konala zabíjačka, tak Kapitán Prasátko rychle přiletěl a ohnul všechny nože, aby zabránil řezníkovi prase zabít. Nejvíce práce měl náš hrdina v únoru, protože se konalo nejvíce zabíjaček. Postupně lidé v Těšově zabíjačky přestali dělat a zvykli si jíst víc zeleniny než masa.

Ale v ostatních vesnicích se zabíjačky konaly dál. To Kapitána velmi trápilo a chtěl pomoci i ostatním prasatům. Jenže nestíhal být všude. A proto založil tajný spolek prasátek. Jenže zjistil, že své superschopnosti nemůže předat nikomu dalšímu. A proto se musel smířit s tím, že jsou na světě věci, co se nedají vyřešit.

Já a můj hrdina

Beáta Martináková, 3. třída, ZŠ Františka Horenského Boršice

V údolí v Alpách v malém domečku bydlela jedna rodina. Tatínek pracoval většinou na zahradě. Maminka zase vařila a uklízela. A děti někdy pomáhaly mamince nebo tatínkovi. Jmenovaly se Aneta a Damián. Když byly děti starší, tak jim

umřela maminka. Na maminčinu nemoc neměli dostatek peněz na léky, které by jí pomohly. Tatínek i děti z toho byli moc smutní. Aneta musela místo maminky uklízet a vařit. Damián pomáhal tatínkovi na zahradě. Protože Aneta toho ještě moc nezvládala, tak si pozvali na pomoc babičku. Babička navařila, než Aneta s Damiánem přišli ze školy. Potom všichni společně poobědvali. Když měl Damián narozeniny, tak dostal malé kotě. Kotátko mělo modrá očka, bílo-černo-hnědý kožíšek a malý černo-bílý ocásek. Damián dal svému kotěti jméno Ťapka. Měl ho moc rád, pořád si s ním hrál, nejraději by s ním i spal, ale to nemohl. Aneta měla kamaráda ze školy. Jmenoval se Ondra. Ondra chodil do kroužku, kde si vyráběli dřevěné postavičky. Velice ho tato práce bavila. Když byl jednou Damián nemocný, tak mu bylo velice špatně. Ondra to zjistil a vyřezal mu pejska a kočičku.

Tato zvířata měl totiž Damián moc rád. Ondra mu chtěl tímto dárkem udělat radost a přál si, aby se Damián brzy uzdravil. Damiánovi udělali dřevěný pejsek a kočička moc velkou radost. Naštěstí nebyl Damián nemocný dlouho a brzy si mohl zase hrát s Ondrou a Anetkou venku. Často si s nimi hrálo i Damiánovo kotě. Bylo teplé a pěkné léto. Děti se ale moc bály bouřky. Bouřka na horách není žádná legrace. Jednou se děti hrály dál od domu, než byly zvyklé. Najednou se začalo zatahovat nebe, přihnál se velký vítr, začalo se blýskat, a když zahřmělo, tak děti začaly utíkat domů. Damián rychle vzal své vystrašené kotě a utíkal co nejrychleji. Ondra běžel poslední. Když Damián utíkal blízko srázu, tak mu uklouzla noha a spadl. Ondra mu rychle běžel pomoci. Damián ležel na zemi, plakal, že ho moc bolí noha. Ondra mu pomohl vstát na nohy, ale Damián hned spadl bolestí. Nemohl udělat ani krok. Ale bouřka byla čím dál strašlivější. Anetka, ta už byla dávno vepředu a nevšimla si, že se kluci zastavili. Ondra rychle utíkal najít nějaký klacík, aby Damiánovi zpevnil nohu. Svlékl si triko a nohu mu připevnil ke klacíku. Chvilí se jim podařilo jít, ale Damiána začala noha bolet ještě víc. Ondra nezaváhal, klekl si před Damiána a vzal ho na záda a utíkal s ním, co nejrychleji mohl. Ale Damián zjistil, že nemá své kotě. Ondra položil Damiána a vrátil se kotě najít. Kotě bylo vystrašené a krčilo se u srázu, celé zmoklé. Jak uvidělo Ondru, rychle se k němu rozběhlo. Ondra popadl ťapku a vrátil se k Damiánovi. Zase si před něho klekl a Damián mu vylezl na záda. Ondra utíkal, co mohl. Naštěstí to už nebylo daleko a Anetka, když doběhla domů a zjistila, že kluky nevidí, šla hned pro tatínka a šli je najít. Všichni se spolu potkali kousek od domu. Ondra byl už strašně unavený, spadl i s Damiánem a úplně si rozedral kolena. Ale to už je uviděla Aneta s tatínkem a pomohli jim dostat se do bezpečí a do sucha a tepla. Ondra byl hrdina. Všichni ho za to, co udělal, chválili.

I já bych chtěla být také tak šikovná a hodná jako Ondra. Líbilo se mi, jak udělal radost Damiánovi, když byl nemocný. A také, že byl tak odvážný, že zachránil Damiána ze srázu. Budme všichni tak odvažní a hodní jako Ondra. Potom se nám bude víc líbit na světě.

Kouzelná sovička

Emma Stašková, 3. třída, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

Verunka byla hodná holčička. Měla sedm let. Její maminka byla zvěrolékařka, tatínek byl spisovatel. Ale jdeme k příběhu.

Jednoho adventního večera se šla celá rodina projít do lesa. Když šli hlouběji uslyšeli malé pípání. Verunka se lekla. Maminka se šla podívat, co to je za divné pípání. A když Verunka a tatínek uslyšeli ticho, báli se o maminku. Šli se za ní podívat.

Ejhle, uviděli malé poraněné sovátka. Maminka ho držela v dlaních. Bylo promrzlé a bálo se. „Mami, můžu si ji pochovat?“ „Raději si ji jen pohlad, ať tě neklovne.“ „Mami, ona si mě oblíbila!“ „Ano, má tě ráda.“

Verunka u ní cítila přátelství. „Vezmeme si ji domů?“ zeptala se Verunka. „Ano, dobrá, ošetřím ji a zjistím, co je to za druh sovy.“ „Juchů, juchů, můžeme, tati?“ „No dobře.“ „Díky, tati, díky!“ Zaradovala se Verunka. Rodina se vrátila domů.

„Dobrou, mami!“ „Dobrou, moje beruško!“ Ráno u snídaně Verunka uslyšela divné zvuky. Šla se podívat do ordinace. Co se může dít? Uviděla maminku, jak vyšetřuje poraněné nalezené sovi mládě. Maminka zjistila, že má sovička poraněné křídélko, a proto nemůže létat. Maminka sovičku ošetřila, zavázala jí křídélko. A poprosila Verunku, aby se prozatím o sovičku postarala.

Velkou klec se sovičkou Verunka přenesla do svého pokojíčku. A najednou se stalo něco nečekaného. Náhrdelník s pirkem, který Verunka nosí od narození, se najednou rozzářil. Sovičce zazářila

očička a Verunka uslyšela tenký hlásek: „JMENUJI SE ROZÁRKA A MOC TI DĚKUJI ZA ZÁCHRANU MÉHO ŽIVOTA. LETĚLA JSEM S MAMINKOU NA VÝLET, ALE SLEDOVALI NÁS ZLÍ JESTŘÁBI A VYKLOUZLA JSEM MAMINCE Z NÁRUČÍ. PADALA JSEM DO HLUBIN!“ „A co jsi zač? Jak to, že mluvíš?“ „NO, JSEM KOUZELNÁ SOVIČKA.“ „A kde bydlíš?“ „V KRÁLOVSTVÍ KOUZELNÉ PÍRKO, LIDÉ JAKO JSI TY, JSOU U NÁS VÍTÁNI.“ „Mám tě ráda, sovičko. A jak ti můžu pomoci?“ „KDYŽ MĚ DO PŮLNOCI UCHRÁNÍŠ PŘED JESTŘÁBY, BUDE NAŠE KRÁLOVSTVÍ ZACHRÁNĚNO.“

Zlí jestřábi kroužili kolem domu a hledali sovi mládětko. Verunka zavřela všechna okna. Bedlivě střežila sovičku až do rána.

Křídélko se sovičce Rozárce brzy uzdravilo. Za nějaký čas se sovičce Rozárce začalo stýskat po mamince, a proto poprosila Verunku, aby ji doprovodila na místo, kde ji našla. Verunka se nechtěla Rozárky vzdát. Ale nakonec její přání splnila. S Rozárkou zůstaly navždy přáteli a pořád se navštěvovaly.

Bob a Bobek v Hradišti na trzích

Štěpánka Gazdová, 3. třída, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

Bob a Bobek jsou králíci z klobouku kouzelníka Pokustóna. Zažívají spolu spoustu dobrodružství a legrace. Teď už budu vyprávět, jak Bob a Bobek byli v Hradišti na trzích.

„Bobku, vstávat a cvičit,“ říká Bob. Bobkovi se ale z vyhrátého klobouku nechce. „Já mám ještě noc,“ říká Bobek a zaleze zase do klobouku. Bob praví: „Je ráno. Viš, co jsem se doslechl? Že v Hradišti mají trhy.“ Bobovi už došla trpělivost a kloboukem zatřásl. V tu chvíli se objevil Bobek. Bob ho chytil a konečně vyndal z klobouku. „Tak“ říká Bob. „Jdeme na trhy!“ „Kam?“ ptá se Bobek. „Už jsem ti to říkal, přece do Hradiště,“ řekl Bob. „Aha,“ odpoví Bobek, a tak šli.

V Hradišti to vonělo Vánoce a punčem. Bob s nadšením jása: „Jééé, tady to ale voní.“ Bobek se důležité nadechne: „Mně to voní punčem.“ „A mně to voní Vánoce,“ říká Bob. Když přišli na Masarykovo náměstí, viděli uprostřed krásný vánoční stromček. Pod stromčkem byl betlém s Pannou Marií, Josefem a malým Ježíškem. „Bobe, to je krásný stromček, že jo?“ říká Bobek. Bob se usměje a praví: „Nejkrásnější, co jsem kdy viděl a ten betlém je taky nádherný.“ Procházkou si prohlíželi stánky s vánočními ozdobami, dobrotami a najednou uviděli stánek, kterého si nikdo nevšímal.

„Dobrý den,“ říká paní, které tento stánek patří. „Dobrý den,“ říkají králíci. „Nechcete s něčím pomoci? Vidíme, že si vašeho stánku nikdo nevšímá. Tak jsme si mysleli, že se naše pomoc bude hodit,“ zeptají se paní. „Děkuji, králíčky, ale to od vás nemůžu žádat,“ řekla paní. Bobek okamžitě vyskočil: „Můžete!“ „Tak jo, jdeme na to.“

Paní Veronika zavřela obchod a králíci začali úklidem, připevnili světelné řetězy a nové zboží snaživě vystavili. Paní postavila vedle stánku umělé stromy a změnila název na „Králíci a Veronika.“

Další den začal prodej už v 7:00 a všichni byli jen u stánku paní Veroniky. Ta králíčky s velkou radostí obejmě: „Králíčky, moc vám oběma děkuji. Velmi jste mi pomohli.“ „Nemáte zač. Nashledanou!“ rozloučí se Bob a Bobek.

A protože králíci udělali velký kus práce, vrátili se do svého klobouku, kde spokojeně usnuli.

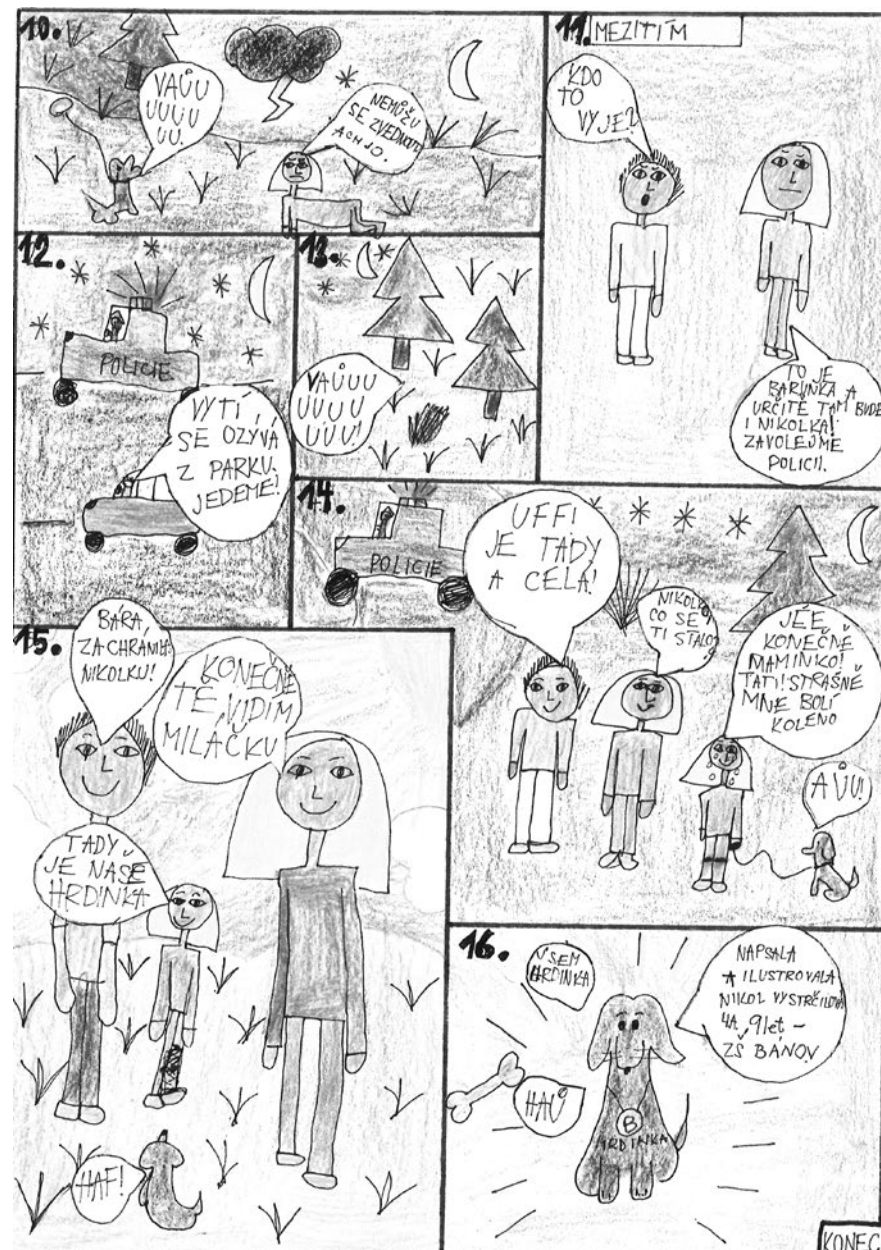
ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC!

Můj pes a já

Nikol Vystrčilová, 4. třída, ZŠ Bánov

Komiks v plné kvalitě je k nahlédnutí v oddělení pro děti Knihovny BBB.

Já a můj hrdina

Helena Musilová, 5. třída, ZŠ Huštěnovice

Kdybych se ocitla ve světě svého knižního hrdiny
nevím, co by se asi stalo,
jestli by to vůbec za to stálo,
procházet se jen po stránkách knihy.

Mám ráda knížky, a některé nazpaměť znám.
Však ten, koho tak ráda mám,
není jenom v knize.
Kdybych měla jít za ní, byla bych na obloze.

Je to klisna, co doopravdy žila,
byla krásná, jméno Dina měla.
I když moje nebyla,
byla jsem moc smutná, když umřela.

Však hrát roli v knížce jsem si zkusila
a to v knížce, kterou jsem sama napsala.
V ní byla Dina mým koněm,
stejně jako ve snu tajném.

O čem je to, nemohu říci,
to už by nebylo tajný přeci.
Nevím, jestli Dina někdy byla hrdinkou,
však i kdyby ne, je stále mojí Dinulkou.

A právě díky ní,
už se koní nebojím.
Kdyby nebyla, byla bych jiná.
Proto mou hrdinkou je klisna Dina.

Adéla Doležalová, 12 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Malý šneček hrdina

Valdemar Seidl, 4. třída, ZŠ U Pálenice Kunovice

Byla jednou jedna malá šnečí rodinka. Bydleli ve Španělsku ve vesnici el Planes, která je blízko velkého města Barcelona. Jeho domeček byl krásný, zelený a pozor, byl i dobrý. Ten domeček má totiž vlastnost, že šnečí rodinka může ze svého domečku ukusovat. Byl to totiž velký květák! Šneček byl moc rád, že má maminku a tatínka, kteří se o něho krásně starají, že má i bráchu, který si s ním hraje, že když vykoukne z listu, tak vidí ostatní domečky, kde bydlí ostatní kamarádi a doufá, že spolu zůstanou na věky.

Ale co se nestalo. Najednou přijel celkem strašidelný, velký traktor a kolem něho spousta lidí, kteří brali kvěťáky a vytřepávali z nich jejich obyvatele. Rodinka Šnečkova byla velmi vyděšená. Maminka se ptala tatínka: „Co se to děje!“ a tatínek odpoví „DRŽTE SÉEE!!!“ Maminka, tatínek a bráška najednou spadli dolů na pole, ale šneček se držel, protože si myslel, že ostatní se taky pořád drží. Traktor svůj náklad odvezl do Sant Adriá de Besós, tam přenesli kvěťáky do velkého kamionu, který měl na sobě nějaký španělský nápis.

V kamionu šneček zjistil, že tam není sám, bylo tam hodně šneků, červů, žížal, pavouků a dalších spolecestujících. Šneček se jedné žížaly zeptal, jestli náhodou neví, kam to jedou. Žížala řekla, že vůbec nechápe, co se děje a že se strašně bojí. Šneček jí řekl celý svůj příběh a svěřil se jí, že se taky hodně bojí. Najednou kamion zrychlil. „Co se děje?“ zeptal se šneček. Jeden červ vykřikl: „My jsme na dálnici!“ V kamionu začal strašlivý chaos, ale žížala ani šneček to nechápali. Žížala šnečkovi řekla: „Jmenuji se Rozárka.“ „Já se jmenuji... nó, Šneček.“ Od té doby byli kamarádi. Kamion jel přes celkem velká města. Byla to: Huesca, Zaragoza, kvůli opravě silnice až do Soria, ale dojeli do Madridu, což je hlavní město Španělska. Později odnesli kvěťáky, i ten, ve kterém byli Rozárka a Šneček schováni, do dalšího kamionu. Ten měl na sobě český nápis. Naštěstí byli Rozárka a Šneček zase vedle sebe. Jeli opět po dálnici, v ulicích, ale i v tunelech. I tentokrát projížděli přes velmi velká města. Ve Francii jeli přes Toulouces, Limoges, Tourélans, Paříž a Reims – v Německu přes Frankfurt am Main, Würzburg, Erlangen, Nürnberg, Regensburg – a v Česku přes České Budějovice, Jihlavu, Brno, Zlín, až dojeli do městečka Uherské Hradiště. Pak se konečně zastavili, konečně se otevřely dveře, konečně byl čerstvý vzduch. Šneček ucítil, že je někam nesou. Přenesli je do nějaké místnosti a žížala věděla, co to je – byl to obchod. Chvilí se schovávali ve svém domečku a najednou přišla paní a koupila si kvěťák, ve kterém byl šneček s žížalou. Žížala vypadla a šneček v něm zůstal. Dostal velký strach, že žížalu už nikdy neuvidí. Přijeli domů a najednou, co se nestalo. Ta paní ho vzala i s lístkem a někam ho nesla. Víte, ta paní byla moje maminka, tak mi ho šla rychle ukázat. „Podívej se, jaký je to hrdina,“ řekla. „Přijel k nám až ze Španělska!“ Já jsem se rozhodl, že se o takového hrdinu budu starat celou zimu a pak ho pustím ven do trávy. Já bych ho pustil hned, ale byla zrovna zima a šneček by venku zmrzl. Na víčko krabičky jsem udělal dvě dírky, aby mohl dýchat, dal jsem tam kousek jeho bývalého domečku a dal jsem tam šnečka. Každý den mu tam budu dávat něco dobrého a taky kapku vody.

Přešla zima a bylo zase teplo. Jak jsem slíbil, tak jsem šnečka pustil. Rozloučil jsem se a on odjel. Nasedl na nejbližší auto a jel kousek k obchodu, aby tam našel svou kamarádku žížalu. Sice mu trvalo jeden celý den, než se k tomu autu dostal, ale to mu nevadilo. Když přijel konečně do obchodu, hledal místnost, kde byl naposledy s žížalou. Ale Rozárka nikde nebyla. Šneček začal brečet. Byl strašně

smutný – ale to si nemyslete, že to takhle skončí. Žížala šnečka taky hledala. Pořád věřila, že se k ní vrátí, a proto se byla zrovna zeptat svých nových sousedů, kteří přijeli schovaní v brokolici, jestli šnečka neviděli. Když se od nich smutná Rozárka vracela, zrovna uviděla svého ztraceného kamaráda, jak si utírá slzy. Jak ho uviděla, byla tak šťastná, že se za ním rozjela, nejrychleji jak uměla. Šneček ji vše vysvětlil, jak ho paní odnesla, jak se o něho jeden chlapec staral a jak se dostal zpátky k ní. Taký jí řekl, že slyšel, jak se jeden pán domlouvá s druhým, že peníze za kvěťáky, které sem vozili celou zimu, odvezou za 5 minut do vesnice el Planes. Rozárka z toho byla velice šťastná. Do 2 minut připravili plán, jak se dostanou zpět domů. Peníze ležely na stole. Měli za chvíli odjet. Snažili k nim dostat co nejrychleji, ale jak lezli po nožce stolu, tak šneček sice 2x spadl, ale stejně se tam dostali. V tu dobu už pán bral peněženku a chystal se odjíždět. Začali se strašně bát, že to nestihnou. Rozhodli se, že opatrně ze stolu skočí dolů. Naštěstí skončili v pořádku. Lezli strašně rychle za pánem. Pán se najednou zastavil a oni mu vrazili do nohy. Rychle po noze vyjeli nahoru a vlezli do peněženky. Takže to dopadlo dobře.

Tak se dostali až domů. Tam byla celá rodinka šnečků. Byli tak šťastní, že brácha dělal i kotrmelce. Ehm... Šneček žížalu představil mamince a tatínkovi. A byli spolu až do smrti.

Toto byl můj příběh. Sice není skutečný, takže je tak zvaný sci-fi. Ale stejně... kousek mého příběhu je pravdivý.

Případ ztraceného vánočního stroměčku

Elena Straková, 4. třída, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

Ahoj, povyprávím vám příběh o tom, jak se nám ztratil vánoční stroměček, tak poslouchejte.

Náš stroměček zdobíme vždy večer před Štědrým dnem. Jenže když jsme se ráno probudili, nestál za domem, ale byl pryč. Cítila jsem se moc zklamaná, ale maminka s tatínkem mě uklidňovali, že stihneme koupit nový. Já jsem si však řekla, že to tak nenechám. Šla jsem za svým kamarádem Kalem, všechno jsem mu pověděla a poprosila ho, aby mi pomohl. Dlouho jsem ho přesvědčovat nemusela, protože on má pátrání rád. Je to malý detektiv.

Kale se doma dlouho nezdržoval, popadl svoji lupu a vyběhl ven.

„Ještě se stavíme pro Evu-Lottu a Anderse, ať je nás na tu záhadu víc!“

Všichni čtyři jsme se vydali k našemu domu.

„Stál přesně tady,“ ukázala jsem na zídku, o kterou jsme stroměček opřeli.

Kale si přiložil lupu k oku a pozorně prohledával podezřelé místo i jeho okolí. Za malou chvíli ve sněhu objevil stopy, jejichž velikost neodpovídala ani jednomu z nás. Šli jsme po stopách, občas jsme mezi nimi zahlédli i kousky jehličí. Stopy nás zavedly ke starému domku. Zaklepali jsme na dveře, otevřela nám neznámá paní v roztrhaných kalhotách a déravých botách.

„Co potřebujete?“ zeptala se.

„Hledáme náš ztracený vánoční stroměček a podle stop jsme se dostali až k vašemu domu,“ odpověděla jsem.

Žena mi ukázala stroměček, který stál u nich v kuchyni. Přinesla ho pro svoji dceru, myslela si, že nikomu nepatří. Chtěly by také oslavit Vánoce, jenže nemají peníze.

Okamžitě jsem náš stroměček poznala, ale bylo mi jich moc líto, proto jsem nahlas řekla: „Omlouvám se za vyrušení, spletla jsem se. Náš stroměček byl větší.“

Kamarádi chtěli něco namítat, rychle jsem je však umlčela. Ptáte se, co na to moji rodiče? Ti usoudili, že je správné někomu pomoci. Zvláště o Vánocích, které přece nejsou jen o vánočním stroměčku.

Freddie

Tereza Kedroňová, 5. třída, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

Co by se stalo, kdyby se ve Vašem pokoji objevil známý zpěvák?

Já bych byla ráda, ale můj nejlepší zpěvák už nežije.

Sobotní ráno jako každé jiné, ale vzbudila mě píseň. Myslela jsem si, že mi mamka pouští písničku na dobré vstávání. Někdy to tak děláme, když jdou do školy. Píseň byla ale jiná než obvykle. Živá a hlasitá, ale bez doprovodu. Bylo mi to podezřelé. První jsem si myslela, že mě chce mamka napálit. Rychle jsem vyskočila z postele a najednou vedle mě - Freddie!

Zaječela jsem: „Áááá, Freddie, já mám tolik otázek!“ A v tu ránu přiběhla mamka z ložnice. Zakřičela na mě: „Co tady ječíš, je sedum ráno!“

Já jí odpovím: „Mami, vždyť je tu Freddie! Ten, co zpíval ve skupině Queen!“

„Já ho nevidím,“ řekla maminka.

Myslela jsem si, že si dělá srandu. „Mami, tady je Freddie!“ Popadla jsem ho za ruku a zavedla za mamkou. Měl jemné ruce a krásně voněl. Maminka mi nevěřila a řekla, že si vymyslím a odešla si zase lehnout do ložnice.

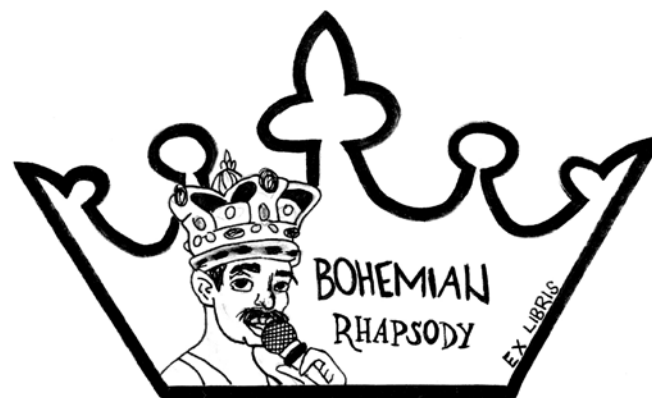
Tak jsem se Freddieho zeptala na všechny mé otázky: „Freddie, jaké to bylo zpívat před tolika lidmi? Freddie, kolik jsi měl oblečení na zpívání? A Freddie, učil ses sám na všechny hudební nástroje? Freddie, co sis dával nejraději k obědu? Freddie, cos' dělal s klukama ve volném čase?“

Najednou mě Freddie chytil za ruku a přenesl mě na kouzelné notě na Zanzibar, jeho rodné místo. Byla to malinkatá osminová notička. Bylo to tam moc krásné, hlavně s Freddiem. Byl na mě moc hodný a pořád se usmíval a jemně si broukal svoje písničky.

Stále jsme si povídali a odpovídal na všechny moje otázky. Povídal mi o celé Anglii a já jsem mu řekla o Česku. Začalo se stmívat a Freddie řekl, že půjdeme k moři zazpívat si u západu slunce. Zpívali jsme jeho oblíbené písničky. Poslední byla samozřejmě *We are the Champions*.

Začalo být chladno, tak jsme se šli projít po pláži. Sedli jsme si do jemného písku a Freddie pořád broukal písničky. Bylo to nádherné. Trochu jsem usínala. Najednou jsem usnula.

Začala jsem se probouzet, ale bylo to u nás doma, u mě v posteli. Byla jsem smutná, že tu není Freddie. Byl to jenom sen. Ale nádherný sen. Nikdy na ten sen nezapomenu. A na Zanzibar se určitě jednou podívám, klidně i bez Freddieho! Už se mooooooc těším!

Beáta Knapčíková, 15 let, ZŠ a MŠ Větrná

Tatínek

Patricie Reichlová, 4. třída, ZŠ a MŠ Uherské Hradiště - Jarošov

Všichni nejspíš víme, jak jsou na světě důležité rodiče. Rodiče nás musí vychovávat a starat se o nás, a proto by pro nás měli být vzorem. Můj hrdina je tatínek, protože když se vrací z dalekých cest, vždy s sebou přiveze nějaký neuvěřitelný příběh.

Tak třeba minule: Bylo velmi brzy ráno. Všude tma a mrzlo, až netopýři padali na zem. Táta jel po dálnici domů z práce. Na kraji silnice zbystril nějaké veliké auto. U něj stáli dva skoro zmrzlí kluci. Ihned zastavil, vytáhl kouzelnou bylinu a rozžvýkal ji. V ten okamžik se proměnil v superhrdinu. Měl na sobě modrý plášť, masku, superschopnosti a sílu jako býk. Vyskočil z auta, zamířil rukou na dva kluky a rozmrazil je. Pak je posadil do auta, auto chytil do rukou, odrazil se vysoko, až se zablysko. Odletěl na nejbližší benzínku, tam je položil, rozloučili se, zatřpytil se mu modrý plášť a zmizel...

Tak, a teď vám řeknu, jak to bylo doopravdy: To si tak jel po dálnici a najednou na kraji cesty uviděl veliké auto. Byla hluboká noc, tma jako v pytli a do toho hustě sněžilo. V tom velikém autě byli dva kluci, obyvatelé Polska. Jeli z návštěvy bratra, který bydlí v Rakousku. Vezli mu nějaký nábytek a na cestě domů se jim pokazil motor v autě. Tatínek hned zastavil, vysedl z auta a když se domluvili, o co jde, neváhal a vytáhl z auta lano. Zahákli pokazené auto lanem a odtáhl oba promrzlé kluky i s autem na nejbližší benzínku. Tam mu oba dva mooc poděkovali a protože nic neměli, dali mu alespoň pár plechovek piva.

Vyprávění mého dědečka dobrodruha

Jana Mergentalová, 4. třída, ZŠ Velehrad

Vždycky se strašně u babičky s dědou nudím, je to pro mě jak za trest. Mamka s tatínkem se mně snaží vysvětlit, že staří lidé toho už moc nezmůžou, ale mají mě moc rádi. Že mě mají rádi, to je možná pravda, ale proč jsou tak nudní, to fakt nevím.

„Drahousku, běž se sbalit, za chvíli jedeš k babičce,“ říká maminka. „A na jak dlouho tam budu?“ zeptala jsem se znuděně, protože už jsem tušila, že to bude zase na dlouho. „Tentokrát jen na týden,“ odpovídá zvesela maminka. „No super, pomyslela jsem si v duchu. Máma mi dala pusku na rozloučenou a já s tátou jsme vyjeli.“

Skoro celý den jsem proseděla na gauči vedle babičky a hrály jsme Člověče, nezlob se. Já ho opravdu nesnáším, za prvé proto, že ho hrajeme vždycky a za druhé, že výjimečně musím uznat, že na její věk je v tomto babička opravdu dobrá, takže mě pořád vyhazuje, a když to udělá, začne se tak divně chechtat. Zatím co jsme hrály, byl děda v hospodě U Opilého Akordu na pivu. Když přišel, museli jsme společně zpívat 30x dokola písničku „V dáli za horama,“ kterou tam hrála trampská kapela. Když tenhle příšerný den skončil a šla jsem spát, doopravdy jsem nespala a čekala jsem, až uslyším, že v pokoji vypne televize a uslyším chrápání. Potom jsem tajně zavolala rodičům, jestli by pro mě nemohli dojet. Samozřejmě, že ne.

Ráno jsem se probudila, došla jsem do kuchyně a spatřila jsem velmi smutného dědu, jak sedí sám u stolu a nad něčím přemýšlí. „Kde je babička, dědo?“ „Šla za kámoškou,“ odpověděl zkroušeně děda. „A proč jsi tak smutný,“ zeptala jsem se opatrně. „Je se mnou nuda, že?“ odpověděl mi otázkou děda. „Něééé, vůbec!“ snažila jsem se to zakrýt. „Já vím, že si to myslíš,“ nedal se přesvědčit děda. „Aha, určitě mě v noci slyšel,“ uvědomila jsem si. „Ale dědo, ty nejsi zas tak nudný.“ Pokusila jsem se z toho vyvléct. „To si teda myslím, já nejsem nudný,“ dodal si odvahy děda. „A aby sis to přestala myslet i ty, tak teď se ti svěřím s něčím, co jsem až doteď věděl jenom já a tvoje babička: Když jsem byl ještě mladý kluk a měl jsem zhruba 20 let, tak mě strašně lákaly dálky. Afrika plná slunce a teplého vánku, prales, kde tě na každém rohu čekalo překvapení, obrovské vodopády, na jejichž začátek ani nedohlédneš, divoké peřeje, no zkrátka všechno to mělo něco do sebe. Ale musím se ti přiznat, že nejvíc mě přitahovala Arktida, kde jsou zasněžené hory, obrovské ledovce,

brodíš se po pás sněhem a hlavně tam jsou lední medvědi.“ Seděla jsem a napjatě čekala, co bude dál. „Rozhodl jsem se, že začnu studovat na dobrodruha.“ Ve dvaceti sedmi jsem vyšel na severní pól dělat projekt o ledních medvědech. Cesta tam mi trvala několik měsíců, až jsem jednoho dne dorazil. „Je to tu ještě krásnější, než jsem očekával,“ žasnul jsem nad svým výhledem. „Ty hory, ten sněh, ti medvědi na obzoru....“ Hned ráno jsem se za nimi rozběhl ze všech sil. Brodil jsem se sněhem, přesně tak, jak jsem si to představoval. Zdálo se mi, že jsem od medvědů pár desítek metrů, ale ve skutečnosti to byl skoro kilometr, takže mi to trvalo skoro dvě hodiny. Konečně jsem u nich byl. Přičapnul jsem za kus ledu a začal jsem je točit. Když jsem natočil asi hodinový film, uslyšel jsem volání o pomoc. Běžel jsem k tomu místu a spatřil jen hromadu sněhu. Začal jsem ho odhrnovat. Dohrabal jsem se až k jedné krásné dívce. Svlékl jsem ze sebe svou teplou bundu a oblékl jí ji. Ošetřil jsem ji cestovatelskou lékárníčkou. Za týden byla z toho nejhoršího venku. Za pár týdnů jsme se vydali do Česka už společně. Cesta byla plná smíchu i překvapení. Po letech mimo domov jsem si dovedl budoucí manželku, která pro mě znamenala z cesty tu největší cenu. Zanedlouho jsme spolu měli svatbu. „A ta dívka je tvoje babička,“ ukončil svoje povídání děda.

A od té doby ráda jezdím k babičce. Vždycky se těším, až mi znovu děda bude vyprávět tento příběh. Už víte, kdo je můj hrdina?

můj hrdina

el-libris

Michaela Davidová, 6. třída, ZŠ Staré Město

Můj hrdina

Tomáš Ptáček, 7. třída, ZŠ Polešovice

Moje milá maminka,
to je velká hrdinka.
Když se někde něco stane,
letí hned na místo dané.
Všem tam radí, pomáhá
a na vše se vyptává.
Chvilíčku se zamyslí,
brzy všechno vymyslí.
Ty jdi sem a ty zas tam,
počkejte, až zavolám.
A pak, jenom v okamžení,
máma na supermana se mění.
Letí tam a zase zpět,
už obletěla celý svět.
Když obletí celý svět,
vrátí se zas domů zpět.
To jsme rádi, že ji máme,
všichni ji hned zatleskáme.
Ona ale vzápětí,
zase někam uletí.
Vždy se potom vrátí k nám,
protože ji rád moc mám.
Tahle naše hrdinka
to je moje maminka.

William Shakespeare

*Bučková Dorota, 7. třída,
ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod*

Jako kůň po papíře cválá
černý hrot sem a tam.
Kdyby chtěl, mohl by docválat
třeba až ke hvězdám.

Spisovatel radí se se svou rodinou -
inkoustem, brkem a kalamářem -
zda nechat svou postavu zahynout,
nebo ji nechat dál brouzdat se scénářem.

Jinou rodinu on nemá,
oni jsou mu nejbližší.
To jim sděluje svá přání tajná,
to oni jsou jeho kostry páteří.

Svým postavám smyšleným
život do dlaní vkládá, osudy do listů píše,
a když se mu to moc povede,
neubrání se pýše.

Mým hrdinou básník a dramatik slavný se stal,
jehož díla ještě nikdy nikdo nepřekonal.

Jeho jméno jistě všichni znáte,
divila bych se, kdyby ne.
Je pokladem celého světa,
ačkoli už dávno nežije.

Jeho hry v divadlech se hrají,
Romeo a Julie,
Všichni na Shakespeara chtějí,
ještě aby ne.

Jiný hrdina pro mě na světě není,
to on se zmocnil srdce mého,
poezie a drama mě motivují,
bych skládala básně podle jeho.

Malým princem na chvíli

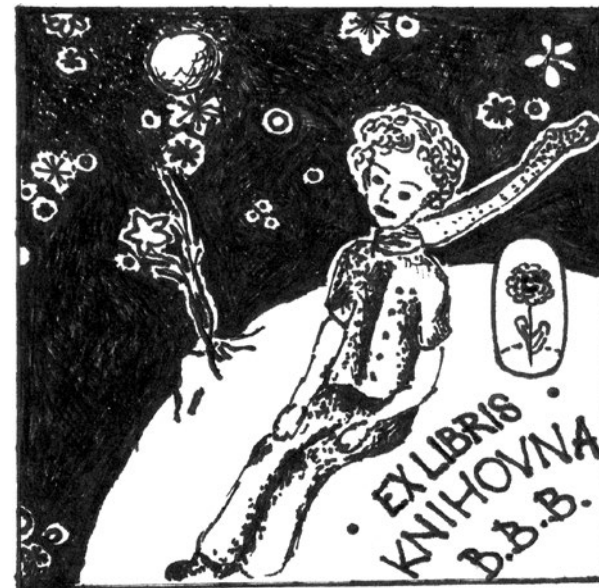
Vojta a Jakub Malinovi, 10 a 12 let, ZŠ Větrná Uherské Hradiště

Když jednou sen se mi zdál,
a já na zeleném pahorku stál,
viděl jsem do krásných údolí,
zlatými klasy zářících polí.
V tom vedle mě se objevila srnka - ne liška -
ochočená - jménem Eliška.

A ze mě se stal na chvíli
skutečný princ, jak řekly by víly.
Malý princ se teď ze mě stal,
a já se jenom radoval.
Se srnečkou jsem dováděl,
na dobrodružství s ní vyrážel.

Z jedné planety na druhou jsme spolu cestovali,
i raketoplán jsme si postavili,
všude jsme s Eliškou pomáhali
a každou planetu spolu zachránili.

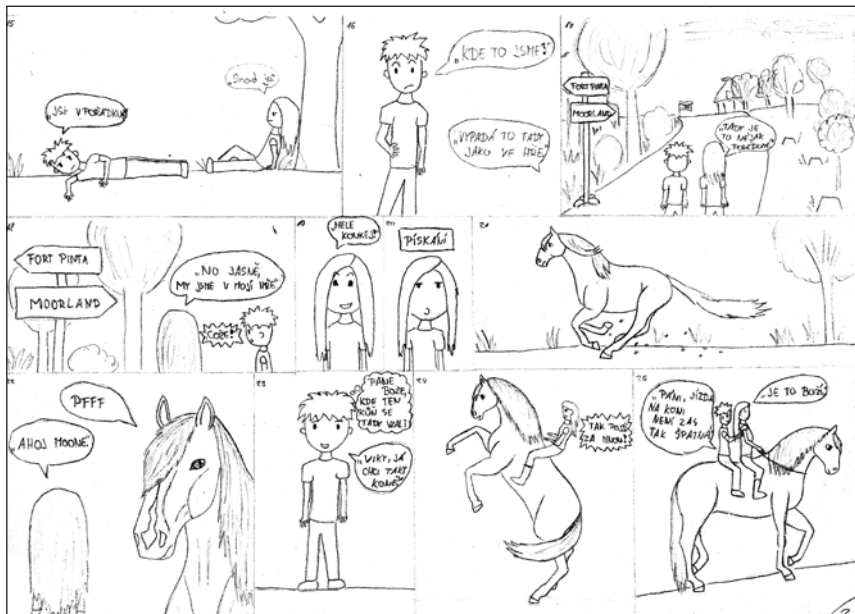
Nakonec i zlý had
prohrál, byl poražen a stát.
Má růžička svobodu získala,
A svou líbeznou vůni nás k sobě volala.
Radost a lásku hlásala.
Ať každý z nás je vždy dobrý kamarád.

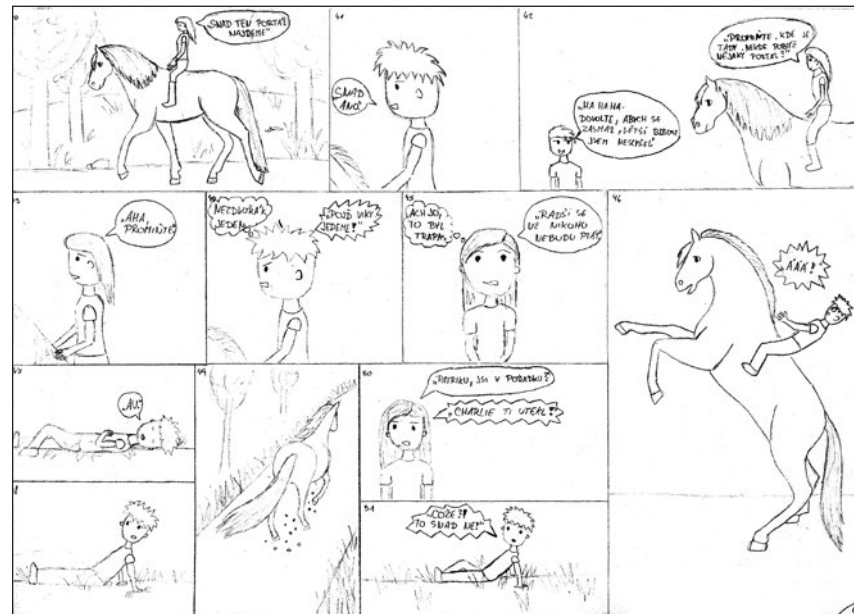
Martina Němčická, 9. třída, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

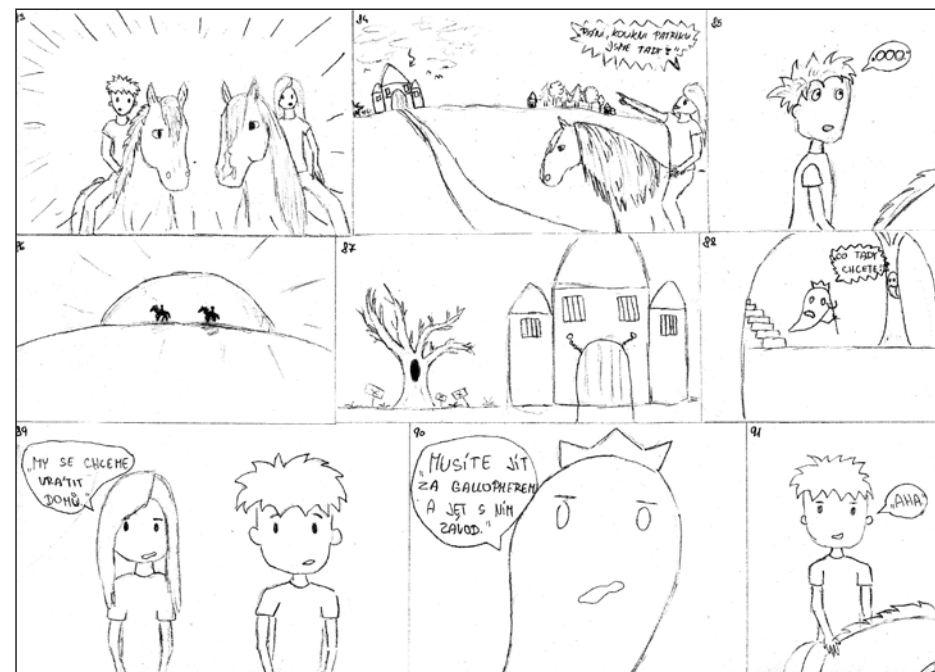
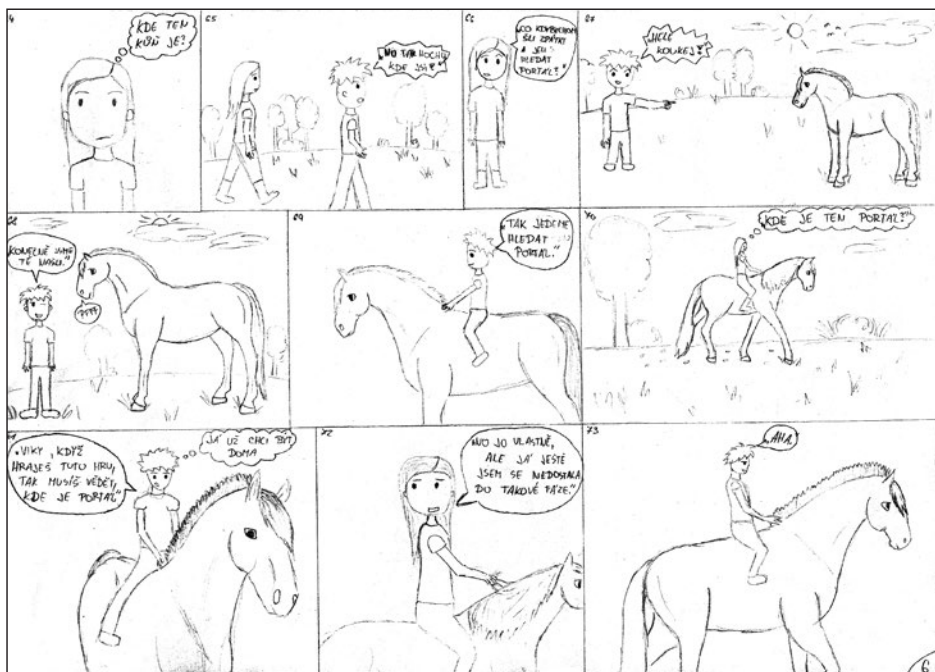
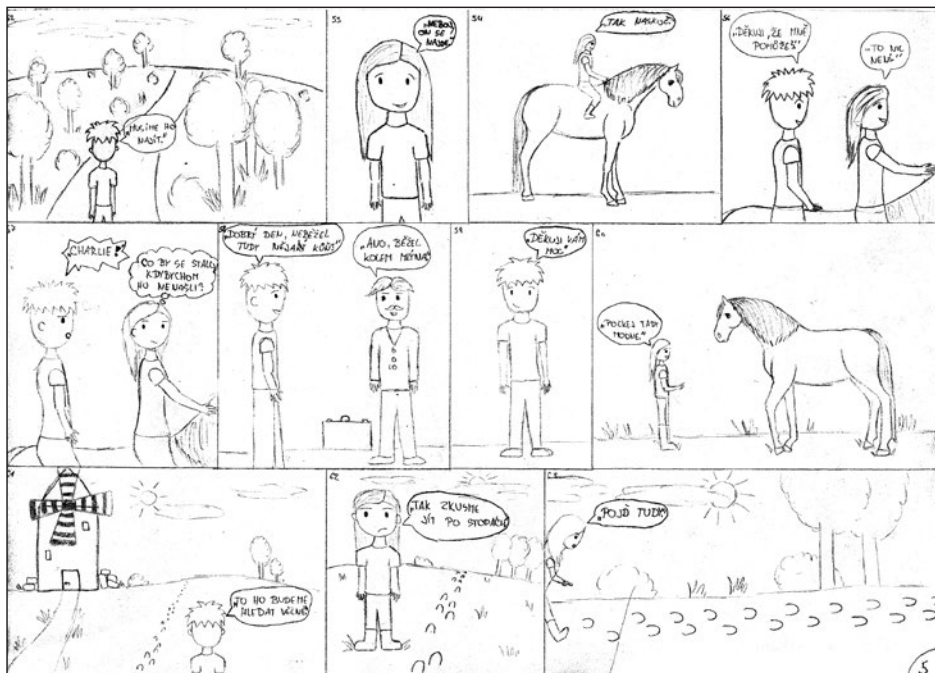
Adéla Čevelíčková, 8. třída, ZŠ Staré Město

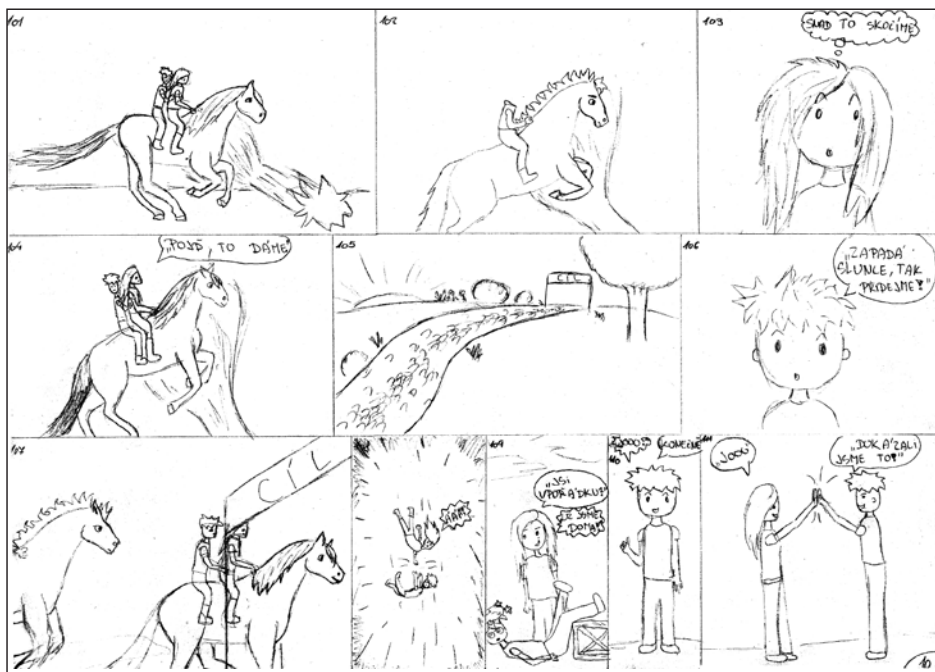
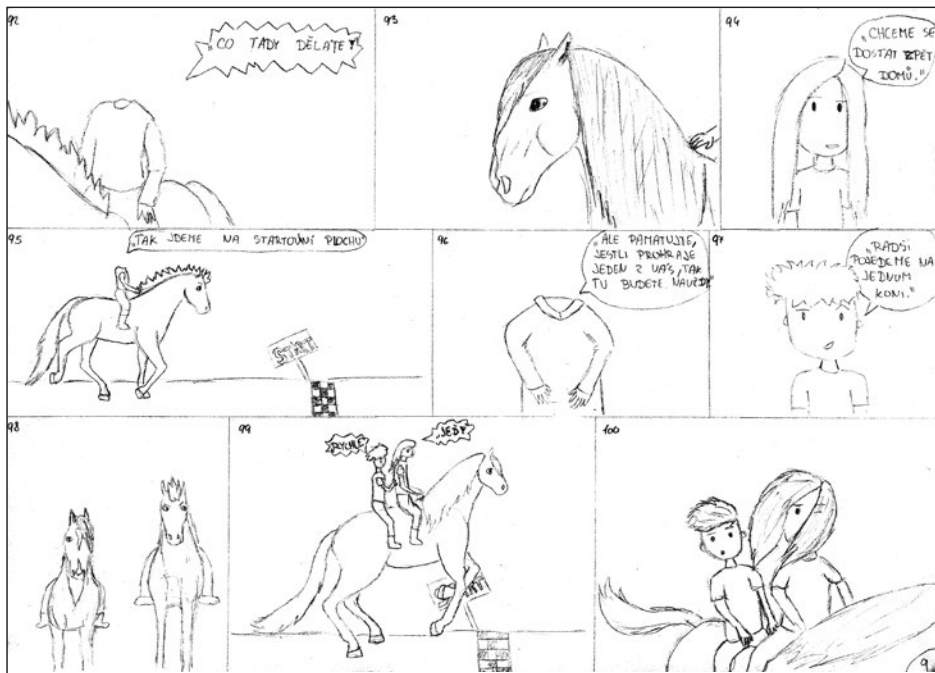
Adéla Čevelíčková, 8. třída, ZŠ Staré Město

Komiks v plné kvalitě je k nahlédnutí v oddělení pro děti Knihovny BBB.

3. kategorie: próza 6. - 7. třídy

Jak jsem Azarii zachránil Vánoce

Eliška Hlaváčková, 12 let, Česká škola Rhein-Main, Schwalbach am Taunus

Ahoj, já jsem Azaria, je mi šest a půl. Jsme ze Sýrie a utekli jsme sem, protože u nás doma je válka. Bydlím v malém kontejnerovém domečku spolu s mým o čtyři roky starším bráchou Salah, rok a půl starší sestrou Lemar a rodiči. Bydlíme tu už více než tři roky a všichni umíme dobře česky. Zvykli jsme si i na zdejší tradice, jako jsou třeba Velikonoce, Mikuláš, Vánoce nebo Silvestr. Lemar si na to zpočátku vůbec nechtěla zvyknout, ale teď má zdejší svátky nejradši ze všech (teda kromě mě).

Zdravím! Já jsem Smirolav, ale všichni mi říkají „Smirdo“. Bydlím u... ale víte co, já vám to povím od začátku. Vyrůstal jsem společně s hrozně moc kamarády v Beskydech. Jednoho dne nás náš lesník oddělal od země a nacpal nás do obří krabice na kolečkách. Chvilí to drncalo, pak nás vytáhli a ocitli jsme se na nějakém dvoře, který byl plný ostatních jako já. Naštěstí stál vedle mne můj nejlepší kamarád Jedlímír, kterému všichni říkali „Jedlí“. Jedlí byl moc hodný a už tam, kde jsem to považoval za domov, jsme stáli vedle sebe. Byl o hodně větší než já a taky o hodně starší než já. Všechno znal a vždy věděl, do čeho jdeme a co bude přístě. Pokaždé, když jsem začal být nejistý, Jedlí mi všechno vysvětlil a poradil, jak na to. Ovšem teď i Jedlí byl nesvůj. Jelikož jsme dosud byli oba přidělaní k zemi, nikdy nic podobného nezažil. Ptal jsem se ho, co s námi bude, ale on to nevěděl.

Hlavně Vánoce máme obzvlášť rádi, podobají se totiž naší oslavě po Ramadánu. Bohužel jsme zatím nemohli Vánoce slavit, protože máma pořád nemůže najít tu pravou práci a táta nás sám musí živit, a protože vánoční stromky, adventní věnce, ozdoby na strom.... no, jsou strašně drahé a my musíme šetřit a bez toho všeho to prostě nejde.

Chvilí jsme s Jedlím jenom tak hleděli a čekali, co se bude dít. Pak přišel nějaký pán, který v ruce držel divnou věčičku. Nahoře byla oválná a dole měla držák. Ten ovál měl špičaté, cikcakovité, divné trojúhelníky na krajích. Pán zatlačil prstem na červené kolečko a ty divné, špičaté, cikcakovité trojúhelníky se začaly hýbat. A to tak rychle, až to vypadalo, že tam ani žádné trojúhelníky nejsou. Pán tu věčičku zvedl a šel k tomu, kdo byl nejbližší, k Boroslavovi. Boroslav nebo teda Bolík, jak mu všichni říkali, byl malinkatý a starý asi 2-3 roky. Pán položil jeho věčičku na jednu jeho větev, která byla trochu nehezká. Větev se hned na to oddělila od jeho těla a Bolík zaúpěl. Pamatuju si ještě, jak jsme s Jedlím byli úplně vystrašení. Když už byly u každého nehezké větve pryč, nechali nás tam stát přes noc.

S Lemar jsme si daly předsevzetí, že tento rok Vánoce budeme slavit stůj, co stůj. Proto jsme celé dny běhaly po ulicích a po sběrnách, hledaly ozdoby na vánoční stromek a těšily se z toho, jak nám to jde – našly jsme jich hrozně moc! Nevím proč, ale někteří lidé vyhazují věci, které vůbec nejsou rozbité! Některé koule měly třeba jen malilinkatý škrábanec, ani o trochu víc! Jinde jsme třeba našly židli, u které byla jen zespodu oloupaná barva...

Druhý den pak přicházeli lidé, ohmatávali nás, zvedali nás, komentovali nás a kupovali nás. Jedlího si s sebou vzali hned ti první, kteří šli kolem. Nemohl jsem tomu uvěřit, ale oni zabalili Jedlího do takové sítě, protáhli jej nějakou rourou a on pak byl úplně tenký! To muselo hrozně bolet! Teprve po dvou

hodinách si mě někdo všiml. Zvedli mě, očuchali si mě a zase mě vrátili na zem. Deset minut poté přiběhl nějaký malý kluk a křičel: „Mamí, mamí, tenhle! Ten je boží!“ Přišla nějaká paní, pohladila kluka po hlavě a řekla: „Ten ne, Broučku, ten je moc malinkatý.“ Paní odešla, kluk se za ní jen smutně díval a pošeptal si pro sebe: „Tak se teda zeptám taťky, no...“ Odešel a chvilku na to zase přišel a tahal za sebou nějakého pána. Pán se na mě kouknul a zamračil se: „Takového prcka, takového chceš k nám do obýváku!“ Podíval se na na Smirandu, která stála vedle mne a kývl: „Tak tohle je kus, ten bereme, pojď!“ a s těmi slovy ji popadl a odešel. Kluk se smutně loulal za ním.

Zanedlouho se začal z nebe sypat sníh, až byl dvůr celý bílý. Nastal večer a všichni kamarádi už byli pryč. Jen já jsem tam pořád stál. Dva pánové mě zvedli a odnesli na hromadu plnou uřezaných větví.

Když nám po druhém adventu s Lemar přišlo, že už máme ozdob dost, šly jsme hledat stromček. Dva dny bez úspěchu. Třetí den, když jsme prozkoumávaly stánky se stromy na jižní straně města, našly jsme za jedním z nich krásný malinkatý stromek. Možná jej vyhodili, protože byl moc tmavý nebo malinko křivý. Nám to ale vůbec nevadilo a to se ví, že jsme si ho vzaly s sebou!

Nějaký čas jsem strávil mezi větvemi. Najednou přišla malá holka, s nadšením mě popadla a odnesla si mě k sobě domů. Tam měli takovou hrozně divnou věc, do které mi její rodiče přidělali kmen. Potom na mě začali věšet divné koule. Některé z nich se třpytily a jiné ne, byly různé velké, ale zajímavé bylo, že byly všechny červené. Až to dokončili, přehodili mi přes rameno třpytící se šňůru a nechali mě jen tak stát. Rozhlédl jsem se. Viděl jsem stůl, malou kuchyňku, pět postelí a asi nějaký pokojík za zavřenými dveřmi. Takhle jsem tam stál několik dní. Občas mi do té divné věci nalili čerstvou vodu. Často ke mně chodila i ta holka, která mě sem přinesla. Jmenovala se Azaria a povídala si se mnou. Víte, malé děti, které mají dost fantazie a věří na zázraky, si s námi mohou povídat. Pořád mi opakovala, jaké měla štěstí, že mě našla a jak by beze mě Vánoce slavit nešly, koho by pak zdobili a kam jen by se pak položily dárečky a jak by se pak...

Doma jsme ten nalezený stromček ozdobili koulemi a třpytivými šňůrami. Nevěřili byste tomu, ale on mluvil! Jmenuje se Smirolav a bylo to neuvěřitelné štěstí, že jsme ho našli a nemuseli za něj zaplatit ani korunu. Jednoduše nám zachránil Vánoce! Druhý den jsem mu darovala červenou stužku, kterou jsem našla v mamčině šuplíku s látkami. Přivázala jsem mu ji a hrozně mu to slušelo!

Jednoho dne se večer Azaria a její rodina sešla u stolu a při neobvykle velké večeři zpívali koledy a pořád na mě koukali. Po večeři každý zmizel někam a za chvíli se objevil s nějakými krabicemi zabalenými v papíru. Azaria přiběhla jako první a zašeptala mi: „Neboj, pro tebe taky něco mám.“ Když přišli ostatní, dělala, jako že právě přišla. Pak si ke mně všichni sedli a začali strhávat papír s těch krabic. Když byly všechny krabice otevřené, lehli si do postelí a spali. Po tomto zážitku jsem zase dlouho stál bez povšimnutí. Jen Azaria mi druhý den dala slíbený dárek. Byla to červená mašlička, kterou mi ovázala kolem kmene. Přišlo jí, že mi to sluší. Mě přijde, že zelená mi sluší víc. Pak ale nastal zvláštní den, kdy domů dotáhli v pestrobarevném papíru zabalené věci. Když jsem pozdě večer okna uviděl, jak ty divné věci létají nahoru, tam vybuchnou a změni se do světelné nádhery, pochopil jsem, že je to ohňostroji. Viděli jsme ho už jednou s Jedlím v Beskydech. Všichni se na to koukali s nadšením a přáli jeden druhému šťastný nový rok. Azaria mi taky popřála. Zanedlouho jsem z okna našeho malého kontejnerového domku uviděl, jak někdo odnáší Jedlího na hromadu s odpadem. Vyděsil jsem se. Azaria si toho všimla a zeptala se mě: „Ty ho znáš?“ „Ano, to je můj nejlepší kamarád Jedlí,“ odpověděl jsem. „Ale né! Víš, co se s ním stane?! Půjde na skládku a pak... a viš co, já ho přinesu sem a postarám se o vás oba!“ řekla, ani nečekala na odpověď a přitáhla Jedlího před naše stavení. „Smirdo!“ radoval se Jedlí. „Jedlí!“ radoval jsem se já.

Po Silvestru jsme našli Smirolavova nejlepšího kamaráda Jedlího, jak leží na hromadě s odpadem. Přece bych ho nenechala takhle v úzkých! A tak jsem oba zasadila na louce za domem. Od té chvíle jsem nesnesla pohled na žádné stromky, jak se trápí. A tak všechny stromky z ulice nakonec skončily u nás za domem na louce. Přesně dvacet sedm stromů, taková malá lesní školka. Od té doby se o ně starám a navštěvuji je. Vždy se zastavím u Smirdy a vzpomínám, jak nám vlastně zachránil Vánoce. A vždy tajně doufám, že nám jich ještě spoustu zachrání...

Rose v trní

Soňa Šrubařová, 7. třída, Gymnázium M. Koperníka Bílovec

Z okna Půlnoční věže sleduji, jak můj nádherný palác zarůstá trním. Jak jeho sněhově bílé zdi nelitostně pohlcuje ten ušlechtilý zelený plevel. Jako obrovská zubatá nestvůra požírá vše, co se mu postaví do cesty. Na tvář mi stéká slza. Je toho příliš, až příliš.

Vyjdou z komnaty. Překonání každého schodu je pro mě utrpením. S každým z nich jsem blíž svému neštěstí. Procházím zdobnými chodbami a snažím se nevnímat strnulé kamenné sochy těch, které jsem znala. Vstoupím do trünního sálu. Je plný lidí, kteří už nejsou lidmi, a každá tvář způsobuje v mém srdci další hnisající ránu.

Cítím, jakmile se za mnou objeví.

„Nerozmyslela sis to?“ zašeptá mi do ucha.

„Ne,“ vypravím ze sebe a je to stěží víc, než zasípání.

„Jak myslíš,“ prohodí. Jeho hlas zní jako předení kočky, tak jemný, tak uhrančivý. Ale mě nikdy oklamat nedokázal.

Celé to začalo před mnoha týdny.

Osmnácté narozeniny následnice trůnu, mě, princezny Evangeline Mary Rose Isonderevové měly být nejvýznamnější společenskou událostí roku. Královské sídlo bylo přeplněné hosty ze všech koutů naší země. Větší část jsem osobně pozvala. Byli to vlivní, zajímaví a chytrí lidé, se kterými bych mohla hodiny debatovat. Vědci, umělci, filozofové...

Ale jeden člověk sem přišel bez pozvání.

Oficiálně jsme ho uvítali v trünním sále. Když vstoupil, naprosto mě uhranul. Byl opravdu hezký, vysoký, svalnatý, se smyslnými rty a tmavými vlasy. Jenže to byla pouze líbezná maska pro toho, kdo jí chtěl věřit. Jeho oči... Byly temné a hluboké a skrývaly zlé tajemství, které mě mrazilo až do morku kostí. Od prvního okamžiku je upíral pouze na mě.

Pak promluvil. Tichým melodickým hlasem, zarývajícím se do hlubin vaší mysli.

V té chvíli jsem dostala strach.

Představil se jako vládce říše, o které jsme nikdy neslyšeli. Chtěl poblahopřát princezně Rose. Ne Evangeline. Řekl Rose. Mé třetí jméno, které nikdo nepoužíval. Brzy jsem měla zjistit, proč zvolil právě to.

Byl ubytován v komnatách ve vyšším patře než ostatní hosté. Přímou u úpatí schodiště do Půlnoční věže, kterou jsem obývala já. Každý den jsem kolem jeho dveří musela několikrát projít. Někdy jsme se potkali a on mě doprovodil do jídelny. Celou cestu si mě vždy neustále prohlížel, zatímco já se ze všech sil snažila neutéct. A to celé jsme se snažili zamaskovat zdvořilou konverzací. Ovšem někdy přišla řeč i na nebezpečná témata. Odkud je, co mám ráda já, co má rád on. Jednou se mě zeptal, jestli mi jako malé četli pohádky. Když jsem řekla, že ne, vypadal zklamaný. Doopravdy zklamaný. Ale pak převedl řeč jinam, jako by se nic nestalo.

Oslavy mých narozenin byly v plném proudu, tak jsem si ho po většinu času nevšímala. Nemohla jsem mu dovolit, aby to celé zkazil. Jenže někdy jsem ho přistihla, jak se na mě zkoumavě dívá a má hrůza se opět probudila.

Nemohla jsem si pomoci. Ve vzduchu jsem cítila neštěstí a nedokázala jsem ten pocit zahnat.

Odchází. Zhroutím se na podlahu. Zoufalství mě konečně přemůže a já se dám do tichého pláče. Tak tohle je vše, co mi zbylo. Ztichlý trůnní sál s mramorovými sochami. A v ruce držím krvavě rudou růži.

Zrovna jsem byla v zahradě. Seděla jsem s knihou pod nádherně zbarveným stromem a užívala si poslední závan babího léta ve chvíli odpočinku mezi vším tím shonem.

Neslyšela jsem ho přijít. Ale vycítila jsem jeho pohled v zádech. Nevím jak. Když se přiblížil, jako by najednou ztichli ptáci.

Otočila jsem se na něj a nasadila sladký úsměv, přestože se mi z něj dělala husí kůže.

„Dnes je nádherný den, nemyslíte?“

„Naprosto neodolatelný,“ odpověděl. Něco v jeho tónu říkalo, že mi hrozí nebezpečí. Že on je lovec a já kořist. A přesto jsem sebrala odvalu a zeptala se: „Proč jste mi tehdy řekl Rose? Nikdo mě tak neoslovuje.“

Náhle z jeho zlověstnosti nezbylo nic. Na okamžik vypadal tak zranitelně, když nepřítomně říkal: „To jméno je příčinou všeho.“

Potom se však vzpamatoval a beze slova odešel. A já zůstala sama se svými zmatenými myšlenkami.

Vrcholem všech oslav byl závěrečný ples. Mnozí sem přijeli jen kvůli němu. Já jsem se chtěla pouze rozptýlit. Alespoň na chvíli si nedělat starosti s ničím a nikým.

Jenže to mi dopřáno nebylo.

„Smím prosit?“ otázal se s nebezpečným úsměvem na rtech. Všichni se na nás dívali. Mí rodiče zářili pýchou. O jejich dceru se ucházel tak mocný muž! Nezbylo mi nic, než se zářivě usmát a následovat ho na parket.

„Jsem snad ta nejkrásnější a nejroztomilejší dívka v sále, že jste si vybral právě mne?“ zeptala jsem se hlasem ostřejším, než etiketa povolovala.

„Nejroztomilejší ne. Bohužel jste příliš osobitá a sebevědomá na to, abyste mohla být nazvána, roztomilou“. Ovšem ve všech jiných ohledech jste dokonalá,“ odpověděl.

Popuzeně jsem si odfrkla. V jeho případě byly hranice mezi vztekem a strachem velice tenké.

„To je kompliment nebo urážka?“

„Můžete si vybrat.“ Svůdně na mě zamrkal.

„Proč si myslíte, že jsem dokonalá?“ Nikdy bych si to nepřiznala, ale skutečně mě to zajímalo. On se však zamyšleně zeptal: „Věříte v osud?“

„Ne. Jsem přesvědčená, že svůj život ovlivňujeme každý sám svými činy. Vy v něj snad věříte?“

„Ano. Ano, věřím,“ pomalu odpověděl. „Kdysi jsem měl podobný názor jako vy a tehdy jsem za to šeredně zaplatil. Je škoda, že nevěříte v osud, protože jinak byste pochopila, že vy prostě musíte být dokonalá. Neexistuje jiná možnost, pro nikoho.“

„Nechápu.“

„To ani nemůžete. A měla byste se více soustředit na tanec.“ Jeho arogantní úsměv byl zase tu. „Šlápla jste mi na nohu.“ Skutečně, ve chvílích, kdy jsem se nebála, že mě ve spánku zavraždí, jsem měla chuť zavraždit já jeho.

Posměšně jsem se mu uklonila a nehlédě na lidi kolem odkráčela ze sálu.

Večer mě za mé chování matka přísně pokárala. Chápala jsem ji. To, co jsem udělala, bylo společensky naprosto neúnosné a já to věděla. Přesto jsem necítila žádnou lítost, když jsem se ji omlouvala.

Byla už na odchodu, když mi jen tak mimochodem oznámila, že se tu ten ‘cizí lord’ zdrží ještě pár týdnů.

Týdnů, které pro mě představovaly hotová muka. Měla jsem pocit, jako by vzduch zhoustl až k téměř nedýchatelné hranici. Jistému ‘cizímu lordovi’ se podařilo vlíchnout do přízně mých rodičů, kteří ho měli pomalu radši, než své vlastní dítě. A já vše mohla jen mlčky sledovat. Varovný hlas v mé hlavě teď na mě doslova křičel, ať uteču, ať se zachráním.

Jeho oči mě pronásledovaly na každém kroku. A v noci vstupovaly do mých snů. Neměla jsem chvíli klidu a jemu zřejmě činilo nejvyšší potěšení, když se mohl přede mnou nečekaně vynořit zpoza rohu. Bavilo ho to. Usmíval se při tom.

Myšlela jsem, že ho nenávidím. Nic mi neudělal, ale přesto jsem si tím byla jistá. Tak jistá, jako vlastním životem. Byl to instinkt, šestý smysl, snad pud sebezáchovy. Jeho oči, hlas, úsměv... Vše na něm mi připomínalo dravce. A smrt.

Avšak ten den nebyl smrtí, ale životem. Ten den mě přinutil pochybovat. Ne poprvé, ale rozhodně nej-silněji.

Zachránil ptáčka. Malé mládě, které vypadlo z hnízda. Toho nejčistšího tvora, jakého znám.

Nemusel to dělat. To bylo první, co mě napadlo, když mi ho přinesl. Nic neřekl, jen mi ho s tím svým polovičatým úsměvem položil do dlaně. Jenže tentokrát byla v jeho očích bolest. Něco, co bych nikdy nečekala, že v nich spatřím.

V tu chvíli, díky té zdánlivě nevýznamné události, chtělo mé srdce alespoň na okamžik uvěřit, že je lepším člověkem, než se zdá být. A za to jsem nenáviděla samu sebe. Protože byly jen dvě možnosti: buď mě tak snadno oklamal, anebo jsem se v něm celou dobu mýlila.

Večer, když jsem se vracela nahoru do své věže, jsem si v této otázce udělala definitivně jasno.

Můj pokoj byl převrácený vzhůru nohama. Nic nebylo na svém místě. Jako by někdo zuřivě něco hledal a při tom odhazoval ostatní věci za sebe na podlahu.

A já přesně věděla, kdo to udělal. Protože ve váze na nočním stolku se vyjímala čerstvě uříznutá rudá růže. Existoval jen jeden člověk, který by byl schopen takového závěrečného gesta. Možná nic nenašel, ale prostě si nemohl odpustit dramatický odchod.

A zároveň se mi tak vysmíval. Vysmíval se mi za tu krátkou chvíli slabosti.

Bylo to den před jeho plánovaným odjezdem. Vypadalo to, že se už brzy vše vrátí do normálu a já nebudu mít nutkání se neustále ohlížet přes rameno.

Jenže jsem se spletla.

Šla jsem si vzít z velké rodinné knihovny něco ke čtení. Otec pozval mého vznešeného trýznitele na lov, takže jsem toho chtěla využít a ukrýt se tam před světem.

Chtěla jsem zrovna vytáhnout knihu z police, když se za mnou ozvalo: „Chtěla sis ode mě odpočinout?“

Polekaně jsem sebou trhla. Pomalu jsem se otočila a skutečně, stál tam, v celé své zlověstné nádehe.

„Není příjemné, když se takhle k někomu zezadu připlížíte. Nemohl byste s tím přestat?“ ledově jsem se otázala.

„Ale ne tak, Rosie, nemusíš nic předstírat,“ uchechl se. „Já vím, že mě nenávidíš, tak proč to nepřiznáš?“ Ustoupila jsem před ním a za zády ucítila tvrdý regál. Položil ruce na police vedle mě, takže jsem se ocitla nebezpečně blízko jeho tělu, bez možnosti úniku.

„Co si to dovolujete?“ zlostně jsem sykla a vysloužila si tak pozvednutí jednoho jeho obočí.

„Tak dobře, uznávám, už od první chvíle jsem tě považovala za slizkého parchanta, ale to není důvod, abys mi říkal Rosie!“ zavrčela jsem.

Usmál se na mě. „Upřímnost ti sluší, Rosie. Měla bys to zkusit častěji.“

„V tom případě ty musíš být taky. Proč mě neustále sleduješ? Proč mě nemůžeš nechat na pokoji?“ Proč, proč, proč? Kéž by mi to řekl. Kéž bych konečně pochopila. Věděla jsem, že každý jeho čin byl pečlivě

naplánovaný. Ale co svým chováním sledoval? Proč?

„Je to osud,“ odpověděl. „A navíc tajemství. Odhal to tajemství Rosie, a třeba budeš zachráněna.“
Zírala jsem na něj ve snaze vyčíst z jeho kamenné tváře vysvětlení. Pak jsem jen unaveně zavrtěla hlavou a odešla. Jeho tajemství skrytá za nesmyslnými větami bych nikdy vyřešit nedokázala.

Odjížděl. Loučili jsme se s ním stejně, jako jsme ho vítali. Oficiálně, v trůnním sále. Jenže ten byl teď, na rozdíl od jeho příjezdu, prázdný. Padlo pár zdvořilostních frází, přání dobré cesty a podobně...

Potom se ale stalo něco naprosto nečekaného.

„Mám pro vás malé překvapení na rozloučenou,“ řekl. „Má drahá Rosie, tví rodiče si to už asi nepamatují, ovšem mají u mě menší dluh.“ „Ztuhla jsem. Zmateně jsem sledovala rozjasňující se tváře svých rodičů. „Ach, jak vidím, už si vzpomínají,“ prohlásil se samolibým úsměvem. Něco tady bylo špatně, hrozně špatně, ale já nevěděla, co.

„To nemůžete!“ zvolala zděšeně matka. „Nemůžete nám ji vzít!“ Otec ji konejšivě pohladil po ramenou. „To bude v pořádku, drahá, bude to v pořádku. Dáme vám všechno, pane, prosím.“ Nikdy dříve jsem ho neviděla bezmocného. Teď tu ovšem stál, snažil se utišit mou plačící matku a já věděla, že ať se jedná o cokoliv, nic s tím nezmůže.

„Je mi líto, nedodrželi jste slib. Věděli jste, co se stane.“

„Co se tady děje?“ dožadovala jsem se odpovědi.

„Povím ti příběh, Rosie,“ řekl jediný klidný člověk v místnosti. Protože on svou masku chladného klidu nikdy neodkládal. „Byli jednou jeden král a královna a ti si moc přáli mít dítě. Dlouho se o něj pokoušeli, ale marně. Nakonec vyhledali člověka, který by jim mohl jejich přání splnit. Ten člověk za to nic nechtěl, pouze aby ho pozvali na křtiny. Král s královnou slíbili. A aby si to ten muž pojistil, chtěl po nich, aby mu v případě nesplnění slibu vrátili dítě, které se jim narodí. A oni opět souhlasili.“ Odmlčel se. „Je to příběh o tvých rodičích. A o tobě.“

To nemohlo být možné. „Takže ty chceš... mě?“

„Ano. Přesně tak,“ odpověděl. „Uděláme si trochu soukromí, co říkáš?“ Mávl rukou a moji rodiče se proměnili v sochy. Sledovala jsem to, neschopná slova. Měla jsem pocit, že se mi můj svět sype mezi rukama.

„Jsem milosrdný Rosie, takže ti dám na výběr: buď teď půjdeš se mnou -“

„Nikdy!“

„- anebo rozluštíš mé tajemství. To je fér, nemyslíš?“ ušklíbl se. „Vyřeš je a budeš zachráněna, Rosie, už jsem ti to přece říkal,“ zašeptal.

„Nebude to tak prosté, že?“ Zlomil se mi hlas. Ztíží mi to, jak nejvíc bude moct, to jsem věděla.

„Ale ano, bude. Pokud tedy považuješ můj úkol za ‘prostý’. Navíc ti na to dám celých sto let času, během kterých nezestárneš a ke svému životu nebudeš nic potřebovat. Jen to by pro mnoho lidí bylo důvodem k radosti. Jen si to představ, století života navíc! Ale pokud neodhalíš má tajemství, tví královští rodiče zůstanou sochami,“ dodal, „stejně jako všichni ostatní v tomto domě. A ty zemřeš, Rosie. Sama.“

„To nemůžeš,“ vydechla jsem. „Vždyť ti lidé jsou nevinní!“

„Můžu. Teď se jdi podívat z okna své věže. Přijal jsem jistá preventivní opatření, tak abys věděla, co tě čeká.“ Když jsem zůstala stát na místě, povzdechl si. „Neodsuzuj mě, Rosie. Kdybys tak věděla...“

Nevím. Ležím na podlaze trůnního sálu, zírám do stropu a jednou jedinkrát s ním souhlasím: Ano, kdybych tak věděla...

Profesor Noel Fitzpatrick

Denisa Železníková, 7. třída, ZŠ Františka Horenského Boršice

Vždy jsem měla ráda zvířata, ale nebavilo mě si s nimi jen hrát. Lávalo mě jejich léčení a pečování o ně. Každé toulavé zvíře jsem chtěla okamžitě domů. Nezáviselo na tom, jestli je zdravé nebo nemocné, brala jsem prostě všechna. Teda chtěla jsem, ale rodiče mi to často nedovolili. I přes jejich nesouhlas se mi pár zvířat domů propašovat podařilo. Jednu dobu jsem chtěla mít doma na zahradě i zvířecí útulek, ale to je už minulost.

Od malička jsem jezdila na ranči na koních. Bývala jsem tam aspoň pět až šest hodin denně. Měla jsem tam i oblíbeného koně Goldiho. Dříve jsem tam byla každou volnou chvíli, ale od mých deseti let jsem tam nebyla ani jednou. Hodně mě to mrzí, ale mám moc učení do školy, a tak jsem musela dát ranči sbohem. Mám taky psa Dína a kocoura Mazla. Oba dva z celého srdce miluju a nedovedu dávat přednost jednomu před druhým. Jsem prostě *zvířomil*, a proto jsou mí hrdinové všichni veterináři. Jeden z nich má ale navrch, a to profesor Noel Fitzpatrick.

Je to můj hrdina a zároveň velký vzor. Jedná se o původem irského veterináře, který je uznáván pro své znalosti po celém světě. Za život inspiroval už hodně lidí svým vedením, životu prospěšným léčbám, učením a touhou po superlativní péči a rehabilitaci. Vlastní jedno z největších veterinárních středisek Fitzpatrick Referrals ve Spojeném království. Za svůj život diagnostikoval a úspěšně vyléčil

Barbora Husková, 9. třída, ZŠ Staré Město

nemoci bezpočtu domácím mazlíčkům, nad kterými jiní veterináři dávno zlomili hůl, protože by jejich léčba byla buď moc nákladná a nebo by jejich klinika nebyla dostatečně vybavena.

Profesor Fitzpatrick ale neumí základy a velmi ojediněle se stane, že i když se snaží sebevíc, tak se mu těžce nemocné zvíře vyléčit nepodaří. Nejčastěji je to kvůli infekci, která se může objevit po operaci a jejímu vzniku nejde moc zabránit nebo při léčení rakoviny, která se včas nepodchytila a následovně se rozšířila do celého těla pacienta. V této chvíli nezbyvá nic jiného než v lepším případě amputovat poraněnou končetinu, nebo v horším případě zvolit eutanázii.

O něm a jeho veterině, která má přes dvě stě padesát zaměstnanců, byl natočen i seriál Super-veterináři, který je o těch nejzajímavějších a nejneobvyklejších případech z kliniky. Nebyť tohoto seriálu, tak o profesorovi Fitzpatrickovi ani nevím. Je pro mě, jako nadšence biologie a hlavně zvířat, opravdová ikona. Jeho láska ke zvířatům a znalosti přesahující lidské chápání jsou úžasné. Profesor Noel Fitzpatrick je také známý jako bionický veterinář. Dokáže nahradit poničenou kost, která byla například napadena nádorem, nebo trpí frakturou, bionickým implantátem vyrobeným pacientovi na míru a tím jeho život zkvalitnit, nebo dokonce prodloužit. Poradí si i s dysplazií, vyhrzezlou ploténkou a nespočtem dalších onemocnění nebo úrazů, o kterých by se vám ani nezdálo. Nejvíce se mi líbí, že nenabízí majitelům těžce nemocných nebo zraněných mazlíčků jenom eutanázii nebo amputaci napadené končetiny, ale i pokrokovou léčbu, která by u jiných veterinářů nepřipadala v úvahu. Je schopen uzdravit mazlíčky všech druhů a velikostí od německé dogy přes tučňáka po činčila. Kdybych u něj mohla pracovat, byl by to pro mě splněný sen. Vypadalo by to asi takhle:

Ráno bych přišla, pozdravila bych se s kolegy a vrhla bych se do práce. Nejspíš bych byla nějaká zdravotní sestra, která by připravovala zvířata na operaci, dávala jim anestézi, vyholila srst na místě, kde se plánuje operovat, nebo bych připravovala sál na operaci, sterilizovala nástroje, operační pult a celý operační sál. Kdyby se mi podařilo, tak bych možná mohla být i při operaci v čele se samotným Noelem Fitzpatrickem. To by byl můj splněný sen.

Nebo bych přijímala pacienty, prohlédla bych je a stanovila podle symptomů diagnózu. To by mě taky moc bavilo. Den by utekl jako voda a já bych se nemohla dočkat další směny, vracející se domů s pocitem, že jsem někomu pomohla a byla jsem aspoň několika lidem a zvířatům prospěšná. Celkově by mě práce na Fitzpatrick Referrals naplňovala, měla bych z toho dobrý pocit a hlavně bych si to tam moc užila.

Řekla bych, že veterinář je moje vysněné povolání. Léčit zvířata, starat se o ně a hlavně být pořád s nimi. Nikdy jsem nebyla ta holka, co zvíře chce, buď jen abych vypadala před kamarády dobře, nebo abych ho cvičila na agility a udělala z něj cvičenou opici. A už vůbec nechci zvíře jako mazlíka, který slouží jen jako návnada pro větší počet sledujících na sociálních sítích. Já jsem psa chtěla proto, abych se o něj mohla starat, abychom byli partáci, které ani smrt nerozdělí. Mám moc ráda zvířata, ale beru je jako kamarády, ne jako plyšáky.

Nejradši bych se stala taky zvířetem, mají tak jednoduchý život, nemusí se nic učit, nestresují se kvůli tomu, že něco udělali špatně, nebo vůbec. Být zvířetem je prostě úžasné. Ale to samozřejmě nejde, a tak bych aspoň s nimi chtěla být co nejdéle dobu, protože mě vždycky dokážou uklidnit a cítím se s nimi moc dobře. A proto bych chtěla být veterinář, stejně jako profesor Fitzpatrick, protože jeho vztah ke zvířatům je úžasný a je to nejlepší veterinář, kterého jsem kdy viděla.

Profesora Noela Fitzpatricka jsem si vybrala proto, že jeho odhodlání léčit zvířecí pacienty je úžasné. Je to geniální člověk, který se nebojí riskovat, do všeho jde se stodesetiprocentním nasazením a hlavně se mu podařilo dělat práci svých snů, což se úplně každému nepodaří. Je to můj velký idol a myslím, že můj život zásadně ovlivňuje, samozřejmě v dobrém. Jednou bych chtěla být veterinářem. Víím, že to není jen tak, že člověk musí mít vysoké vzdělání, ale ten sen je silnější než jakákoliv překážka. A s trochou odhodlání a sebedůvěry zvládne člověk všechno. Svěho snu být veterinářkou se nikdy nevzdám.

Můj hrdina...

Ema Lapčíková, 7. třída, ZŠ Bílovice

„Mami, podívej, co jsem našla!“ vykřikla moje dcera při vyklízení půdy a vrazila mi do rukou zaprášený starý deník. Chvilí jsem si ho prohlížela a pak mi došlo, že jsem si ho psala jako puberťačka. Hrozně moc chtěla vědět, jaké bylo moje dospívání, tak jsem jí s mírnou nervozitou z toho, co jsem kdysi vyplodila, dovolila číst. Ale nahlas! Nicméně jsem se chtěla taky pobavit. Otevřela ho na nějaké straně a začala předčítat:

Ahoj, jsem Lejla. Chci ti povědět můj příběh. Spíš musím... Naše třídní nám zadala za úkol popsat našeho hrdinu. V momentě, kdy nám úkol zadávala, mohli jsme si povšimnout touhy v jejích očích, aby byl o ní. Ovšem pochybuji, že o černozubé, chlupaté stařence někdo napíše. Víím, že je to neslušné, ale je prostě neschopná. Neschopná s velkým ‚N‘. Minulý rok jsme ani pomalu neodjeli na výlet. Abych vás do toho uvedla, tak nezařídila autobus, nespočítala děti, spíš pubertální parchanty a přišla na poslední chvíli. Naštěstí jsme nakonec jeli obyčejnou linkou a nějak to dopadlo. Ale teď zpět k věci. Kdo je můj hrdina? Na tuto otázku nedokážu tak úplně odpovědět.

Za šestnáct let svého života jsem měla tu čest mít dokonce dva hrdiny. Mého otce a pejska. Jenže život není fér a nezbyl mi žádný z nich. Žili jsme s tátou a mámou v malém domku se zahradou. Rané dětství si tak úplně nepamatuju, ale tatínka jsem měla vždycky trochu radši než mámu. Ale jen trochu! Bylo to proto, že když byla maminka dlouho v práci, objednali jsme si pizzu nebo někam zašli, závodili s autíčky, koukali na filmy o transformerech nebo na fotbal. Občas jsme něco nechtěně rozbili, ale maminka se naštěstí zlobila jen chvíli. Když jsem měla noční můry o těch nejtemnějších příšerách, táta je vždy zahnal zpět do podzemí. Zůstal se mnou a počkal, dokud neusnu. Připadala jsem si v bezpečí. On byl můj hrdina. Udělal moje dětství kouzelné a nezapomenutelné. Ale všechno přece jen nebylo tak sluníčkové, jak se zdálo. Na moje osmé narozeniny mi rodiče dali pejska. Zlatého retrívra. Pojmenovali jsme ho Ben. Táta a já jsme vždy mamince tvrdili, že je na té velké zahradě prázdná a že jí něco chybí. Nikdy se moc netvářila, ale nakonec jsme ji s tátou přemluvili. Dalo to zabrat. Bena jsme si vycvičili poměrně rychle.

Brzy uměl povely jako: <Dej pac!>, <Lehni, sedni!> Táta říkával, že je chytrý po něm, krásný po mamince a hravý po mně. Život byl tak krásný. A všechno krásné bohužel jednou končí. Bylo 22. prosince. Odjeli jsme k babičce na návštěvu a máma se s tátou pohádala. Byla jsem z toho smutná. Doma se všechno uklidnilo a šla jsem si popovídat za Benem. Pomazlit ho a spát. Měla jsem tušení, že se něco stane. Vzduchem se rozprostíral smutek. Nicota. Všechno bylo tak mrtvé. Dokonce ani trhlé vánoční ozdoby našich sousedů dnes v noci nebyly živé. Šla jsem do postele a začala přemýšlet, co to má znamenat. Mám takový divný pocit z nějakého důvodu? Nebo jsem jen unavená a nic to neznamená? Opravdu nevím. Zase se začínají hádat. Raději jsem usnula, abych to nemusela poslouchat. Uprostřed noci mě vzbudil zápach kouře. Hrozně jsem se lekla. Začala jsem hlasitě volat „Mami!, tati!“ Nikdo neodpovídal. Brečela jsem a křičela, jak jsem mohla. Dusila se slzami plnými hrůzy. Klížily se mi oči a nemohla jsem skoro dýchat. Neutekla jsem, protože jsem se strachem skoro nemohla pohnout. Uslyšela jsem štěkat Bena. Ale byl to jiný štěkot. Štěkot plný bolesti. Hned nato přišel neznámý muž v oranžovém oblečení. Hasič, pochopitelně. Odnesl mě pryč, ale celou cestu z domu mě doprovázel Benův štěkot. Měla jsem strach. Opravdu velký. Omdlela jsem. Probudila jsem se v nemocnici a seděla nade mnou maminka. Nevěděla jsem, co se děje. Začala jsem se okamžitě ptát, co se stalo, kde je táta a Ben. Maminka mě pohládila a se slzami v očích plných bolesti řekla, že jsou pryč. Prve jsem si myslela, že jsou spolu jen na procházce, ale potom mi došlo, že jsou pryč už navždy. Zmizeli mi ze života jako slunce za obzor. Přesto, že otec jsem potkat mohla, nechtěla jsem ho nikdy vidět. Při požáru utekl a nikdo neví, kde je. Už je to osm let a doufám, že se za to usmaží v pekle. Doufám, že ho svědomí zažene do podzemí. Tam, kam patří.

Je to zbabělec, monstrum. Ben se zahoval jako opravdový hrdina. Vběhl do domu, aby nás zachránil a zavedl hasiče ke mně a mamince. Bohužel měl velké popáleniny a nepřežil. Vždy to bude náš zachránce a navždy zůstane v našich srdcích. Byl to skvělý pes s velkým srdcem. S maminkou jsme se na nějakou dobu nastěhovaly k babičce. Maminka byla těhotná. Kvůli požáru se vývin miminka poškodil a narodil se postižený chlapec. Maminka mu dala jméno Ben. Nechala si ho. Musela jsem rychle dospět. Ben už je velký kluk. Je mu už osm. Je blondák s velkým úsměvem. I přes své postižení si užívá života, jak nejvíc může. S maminkou jsme na něj pyšní. Už nějakou dobu bydlíme sami. Chodím na brigády, aby maminka mohla platit všechno, co je třeba. Ben je taky můj hrdina a hlavně velký vzor. Ukazuje nám, že štěstí není drahé značkové oblečení, věčně nové věci, jednoduše peníze. Štěstí je umění žít. Štěstí je rodina, přátelé a čas strávený s nimi. A krása je důležitá hlavně uvnitř. Štěstí se nedá koupit. Dá se prožít.

Je mi třicet dva, jsem pořád ta stejná Lejla a moji hrdinové jsou moji nejbližší. Moje rodina. Do slohu pro paní učitelku jsem napsala svou oblíbenou kapelu, nechtěla jsem to tam tahat, ale možná by to bylo lepší, protože bych třeba otevřela oči těm, co se smějí postiženým, povrchně hodnotí lidi jen podle oblečení a podle toho, co mají. Jestli znáte nějakého takového člověka, rozšiřte můj příběh a otevřete světu oči. Dokud se tou nenávisť nezničí sám.

Já a můj hrdina

Nora Ondrová, 6. třída, ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

O Vánocích jsem hodně přemýšlela, kdo je to vlastně hrdina a přišla jsem na to, že nemám jednoho hrdinu, ale víc. A dokonce někteří žijí přímo vedle mě. Třeba můj mladší bráška.

Už více jak rok bojuje s rakovinou. Jezdila jsem za ním do Brna a tam jsem s hrůzou a strachem pozorovala, jak kvůli chemoterapii zhubl, vypadaly mu vlasy, často míval vysoké horečky a pusou plnou boláků a puchýřů, které ho bolely a ani nemohl jíst a byl obklopen miliardou hadiček a přístrojů.

Ted' už je na tom mnohem lépe. Už aj se mnou spí v pokoji a často si pouštíme písničky a videa na našich mobilech. Je hodně rád, že chodí do školy, což nechápu. Užívá si, když paří hry na počítači s kamarády, což chápu. Mega rád začal hrát volejbal, jako já. Pokračuje ve hře na harmoniku a učitelka ho chválí, že je v tom lepší, než třeba o dva roky starší děti. Vrátil se do turistického oddílu a celý nadšený vyráží s Bobry a Delfíny na výlety do přírody. Z tama umí třeba rozdělat oheň a v esusu uvařit vajíčko, což mi připadá hodně dobré.

Už chápete, proč je pro mě hrdina? Já jenom, když si na tu nemocnici a to kolem vzpomenu, tak mám slzy v očích a jsem smutná. A on se dokázal smát, i když trpěl. A kolik toho zvládne zase dělat, když je mu lépe. Prostě je to borec a můj hrdina.

Jak Karkulín pokazil tříkrálovou sbírku

Alžběta Straková, 1 OB, Gymnázium Uherské Hradiště

„Bětko, zapiš mě!“ křičel Karkulín do okna Bětčina pokoje.

„A kam?“ zeptala se v polospánku.

„Přece na tříkrálovou sbírku.“

„Jo, a myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Jistě, protože jsem nejlepší koledník na světě.“

Za půl hodiny už byli venku a Karkulín hnal Bětku k faře.

„Co tak brzo?“ dobíral si je pan farář.

„Dobrý den, chtěli bychom se přihlásit na tříkrálovou sbírku.“

„Samozřejmě, ale jdete na poslední chvíli a všechny děti už jsou rozdělené, tak budete chodit jenom dva.“

„To nevadí, já jsem tlouštík v nejlepších letech a Bětko umí zpívat,“ odvětil Karkulín.

Další den ráno vyráželo od fary několik skupinek tří králů a jedna dvoukrálová. Karkulín s Bětkou dostali přidělenou Čapkovu ulici, kde Karkulín nikdy nebyl. Měl z toho radost, protože si myslel, že to má něco společného s čepicí, kterou si zapomněl doma.

„Já píšu, ty zpíváš!“ rozkázal Karkulín.

Zazvonili u prvního domu. Už jim dávali peníze, když se Karkulín rozhodl napsat značku tří králů. Spustil motorek od své proslavené vrtulky v zadní části těla a začal stoupat nad rám dveří. Bětku to nepřekvapilo, protože Karkulína znala dlouho. Obyvatelé domu však nejdříve nevěřícně zírali a pak se začali bláznivě řehtat. A smáli se a řehtali a chechtali... a na příspěvek úplně zapomněli. Nakonec to naši koledníci vzdali a šli o dům dál. Jenže tam pochodili, tedy spíš nepochodili, podobně.

Poslední dům chtěli označit raději dřív, než jim někdo otevře. Smutný Karkulín psal a pak se začal mračit:

„Já nemám beďary!“

„Co to meleš?“ zeptala se Bětko.

„K + M + B... Karkulín Má Beďary!!!“

„Ty troubo! To přece znamená Kašpar + Melichar + Baltazar.“

Pak zazpívali a vykoledovali první stokorunu. Za pár minut už odcházeli směr fara.

„Cože tak málo?“ ptal se pan farář. Karkulín jen pokrčil rameny. Ostatní počítali peníze, to nebylo nic pro něj. Raději zapnul svou vrtulku a začal je bavit salty a piruetami. Pak přešel na salto vzad a FRRRR... všechny peníze kromě té jedné stokoruny vyletěly ven do zimy. Ty pohledy si Karkulín bude pamatovat do smrti!

A tak dopadla Karkulínova první i poslední tříkrálová sbírka.

Valerie Višňovská, 11 let, ZUŠ Uherské Hradiště

S Honzou Kopeckým na Barum Czech Rallye

Jakub Gajdoš, 7. třída, ZŠ Františka Horenského Boršice

Jednoho krásného dne letních prázdnin jsem se vzbudil: „Konečně pátek.“ Jen jsem to dořekl a už mě maminka volala na snídani. Oblékl jsem si svoje tričko Barum Czech Rallye a běžel jsem dolů do jídelny. Mamka už mi stihla mezitím nachystat snídani. A zatím, co jsem do sebe ládoval tousty, probudil se tatka. Zrovna se oblékl a šel pojíst taky. Jak jsme dojedli oba dva, čekali jsme ještě na maminku a brášku. Když jsme byli všichni nachystaní, jeli jsme pro babičku a dědu. Jakmile jsme je nabrali, následovala cesta do Zlína. K našemu neštěstí však byla strašná dopravní zácpa. Všichni na sebe troubili a byl tam strašný chaos.

Asi po půl hodině jsme přijeli na náměstí, kde byly všechny stánky - třeba od Škodovky nebo od Jaguára. Když jsme všechno prošli, tak se od Škodovky ozvalo, jak někdo mluvil do mikrofону. Byl to Jan Kopecký. Ptal se, jestli by někdo nezastoupil jeho spolujezdce Pavla, protože když jel na Barumku, tak ho srazilo auto na křižovatce a nemůže jet, je v nemocnici. Byl to totiž boční náraz a má rozdrčenou stehenní kost a zlomenou ruku. Proto by potřeboval spolujezdce. Sdělil, že vybere dva, co vypadají neschopněji pro tento úkol. K mému úžasu vybral mě a jednoho vysokého a svalnatého pána. Vypadalo to, že mě vybral jen ze srandy, ale to vůbec nevalilo. Byl jsem připraven přesvědčit ho, že mám sice jen 13 let, ale jsem dostatečně schopný. Moje rodina mě sice podporovala, ale věděli, že nemám šanci. Honza říkal, že budeme dělat disciplínu základní, a to je přezouvání pneumatik.

Připravili jsme si společně s mým soupeřem pistole a Kopecký to odstartoval. 3... bylo tam hrobové ticho 2... 1... START! Začal jsem rychle vyšroubovávat šrouby. První šroub jsem měl venku a viděl jsem, že ten pán vedle mě taky a pak zase druhý šroub venku, třetí, čtvrtý, pátý a šestý. Vyhodil jsem kolo a znovu nahodil. Fofroval jsem, protože jsem chtěl překvapit všechny, co se dívali. Přehodil jsem směr na aku vrtače a šrouboval jsem první šroub, pán začal šroubovat taky první šroub, byli jsme úplně na stejno. Šroubovali jsme další, další a další šroub a najednou jsme byli u pátého. Snažil jsem se ze všech sil, ale jak jsme oba šroubovali poslední šroub, mému soupeři se šroub špatně chytnul do závitu. Došrouboval jsem a s napětím jsem zmáčkl tlačítko. Tím jsem dal najevo, že mám hotovo. V napětí jsem se podíval na tabulku s časem svým a soupeřovým. K mému překvapení jsem zjistil, že jsem byl o 1 sekundu rychlejší než můj soupeř. Já jsem měl 32 vteřin a můj protivník měl 33. Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem dokázal. Pán vypadal poněkud zaskočený tím, co se stalo. Všichni se na mě dívali s otevřenou pusou, dokonce i Jan Kopecký. Nemohl jsem si pomoci, ale musel jsem si prostě zařvat: „JUPÍ!“ Pán si všiml, že jsem z toho strašně nadšený, a tak mi řekl: „Gratuluji, byl jsi opravdu výborný.“ Poděkoval jsem a Honza si mě přivolal k sobě na pódium. Pobláhopřál mi a řekl: „Byl jsi výborný, opravdu, měl jsi jen o 5 sekund horší čas než moji nejlepší mechanici. Bylo tam sice pár chyb, ale to vypluješ.“ Pak ještě dodal: „Takže pojeděš se mnou jako spolujezdec?“ Byl jsem nadšený, ale maminka vypadala, že jí to asi nedělalo zrovna dvakrát dobře. Řekl jsem tedy: „Nevím, jestli to zvládnu.“ On ale odvětil: „Tak pojd, projedeme se po městě a uvidím, jestli zvládneš navigovat.“ Na to jsem už řekl jen: „Dobře.“

A tak jsme vyrazili z depa. Zastavili jsme a řekl: „Tady máš mapu a pozoruj terén a cestu.“ Tak jsem si to prohlédl a najednou byla na semaforu zelená. Honza vystartoval a za chvíli byl na 70 km/h. Byl jsem z toho trochu vedle, ale líbilo se mi to. I přes to jsem ale řekl: „Nevím, jestli je to nejlepší jet takto po městě.“ Honza však jen řekl: „Neboj, jsem profík“ a zasmál se. Já jsem se tedy sebral a zeptal jsem se kam jedeme. Řekl, že k Makru, a tak jsem vzal mapu a říkal jen: „Doleva, doprava, na dalším semaforu doleva, rovně a brzdí.“ Když jsme dojeli k Makru, tak se přes ruční otočil a řekl, ať naviguju zpět. Dojeli jsme zpět a maminka s babičkou byly strašně rozrušené. Dědovi, tatkově a bráchovi to však těžkou hlavu nedělalo. Nakonec se všichni shodli, že teda můžu jet. Tatka podepsal nějaké papíry a Honza mě odvedl do depa. Tam jsem dostal helmu, postroj a mapu. Byli jsme se jen ukázat na startu a pak jsme zase odjeli. Přesně v 18:00 hodin jsme startovali. Stáli jsme na startu a oba jsme byli nervózní, ale já určitě víc.

Čekali jsme, než dojede auto před námi. Ale i když jsme byli na startu, tak byla na paneláku před námi velká televize a tam ukazovali, jak jede to auto. Jak vyjíždělo poslední zatáčku, tak to řidič nevybral a pravým horním rohem napálil do restaurace. Nabourali tak silně, že auto začalo hořet. Pořadatelé museli rychle zasáhnout a vytáhnout závodníky z auta. Zrovna vytáhli oba a posadili je za zábrany. Než však stihli ještě uhasit auto, tak jim vybuchlo. Mamka s babičkou znervózňely. Na obrazovce jsme viděli, že další auto za chvíli dojede do cíle. Napjatě jsme čekali a najednou mi zabzučel v kapse mobil - zmeškaný hovor - maminka. Zavolał jsem jí zpět, zvedla mi to a řekla: „Nechceš si to rozmyslet?“ Tak jsem se podíval na Honzu, on na mě a bylo mi jasné, že když už jsem řekl, že pojedu, tak to nemohu odvolat, tak jsem řekl: „Ne, nechci si to rozmyslet. Už jsem řekl, že pojedu, tak pojedu. Musím pomoci, koho by teď hledal tak narychlo? Ahoj a drž palce,“ dořekl jsem a položil mobil. Auto před námi už dojelo do cíle. Honza mi dal najevo, že budeme startovat. Najeli jsme na start a čekali jsme na startéra. Ten si nás musel ještě napsat. Když si nás zapsal, tak si podal vlajku a řekl: „Připraveni? START!“ Jen to dořekl a Honza vystartoval. Ani jsem se nenadal a už jsme jeli 90 km/h. Měl jsem smrt v očích, hlavně když jsme kličkovali mezi budovami takovou rychlostí. Za chvíli se mi to ale začalo líbit a tak jsem navigoval: „Doleva, rovně, doleva, doprava, pozor na ten barák, doleva...“

Ten den jsme dojeli do cíle za rekordní čas 13 minut a 40 sekund. Byl to zatím nejlepší čas ten den. S Honzou jsem se prozatím rozloučil, ale stihl mi říct, ať jsem další den v depu ve 13:15. Řekli jsme si ahoj a odjeli jsme domů. Po cestě jsem vykládal své zážitky rodičům a prarodičům. Když jsme dojeli domů, tak jsem šel rychle spát, abych si další den užil ještě víc. Další den ráno jsme opět vyjeli a rodiče mě vyhodili u depa. Vešel jsem rovnou dovnitř a tam už mě vítal Honza s týmem. Pozdravil mě a řekl: „Jsi připraven na dnešní finále?“ Okamžitě jsem odpověděl: „Samozřejmě.“ Nachystal auto a vyjeli jsme. Čekali jsme dlouho na startu, protože jsme byli až 8. v pořadí. Mezitím, co jsme čekali, jsem si uvědomil, že vlastně nemám ani fotku, tak jsem se zeptal, jestli se s ním můžu vyfotit. On odpověděl: „Samozřejmě, proč ne? Vždyť jsme spolujezdci.“ Tak jsme se vyfotili a čekali jsme dál. Trvalo to už hrozně dlouho, tak jsem si vytáhl mobil a hrál jsem rallye. Celkem jsem se divil, když jsem tam našel i svého řidiče Honzu. Jak jsem to spatřil, tak jsem okamžitě řekl: „Jé, hele, ty jsi ve hře. Ale jsi moc drahá postavička.“ Pak jsme se tomu začali oba smát, ale jak jsme se tomu tak smáli, tak startér odstartoval auto, které bylo hned před námi a tak jsme se museli připravit, ale stejně jsme čekali ještě dost dlouho. Podíval jsem se na hodiny a zjistil, že už tady v té řadě stojíme 45 minut. Začal mi zvonit mobil a zrovna nás šel startér odstartovat, vzal jsem ho a mamka se ptala: „Už vyjíždíte?“ Zrovna když se zeptala, tak startér začal: „Připraveni, START!“ Honza hned vystartoval a já jsem zrovna mluvil s mamkou: „Ano, zrovna jsme vyjeli.“ Mezitím jsem musel Honzovi říct: „Doleva.“ Maminka asi pochopila, že moc teď mluvit nemůžu, řekla jen: „Ahoj,“ a položila to. Byl jsem celkem rád, protože jsem zrovna musel začít navigovat. Bylo tady totiž dost překážek a zatáček, které potřeboval připomenout. Jak jsme tak jeli, blížili jsme se do cíle, najednou se ozvala rána. Honzovi na budíku začalo blikat tlačítko - nízký tlak v pneumatikách. Byli jsme ale jen 100 metrů před cílem, tak se Honza rozhodl nebrzdit, ale ještě víc zrychlit. Za chvíli jsme však jeli jen po ráfku, a proto to hrozně drncalo. Ale byli jsme už jen 20 metrů před cílem. Projeli jsme cílem a Honza musel rychle zastavit. Vzal to přes ruční a celí jsme se otočili. Začali jsme hulákat, protože jsme tento čas zajeli za 5 minut, což byl v Barumce úplný rekord. Jelo už jen poslední auto a jen jsme doufali. Auto projelo cílem a zajelo to za 7:30. Začali jsme křičet ještě víc, jelikož jsme vyhráli Barumku 2018. Vyhlásili nás a jeli jsme do depa pro krásný pohár. Honza vyhrál Barumku už po páté v řadě, proto jsem se rozhodl nechat pohár mu, i když mi ho dával, když jsem ho zachránil. Honza se však jen tak nedal a nechal mi vyrobit úplně stejný a na spodek napsal: „Děkuji za pomoc, Honza Kopecký.“ A přidal mi tam naši fotku s podpisem. Dojeli jsme domů a maminka i tatínek mě moc pochválili, že jsme se nikde nevysekali a ještě dlouho jsme slavili výhru.

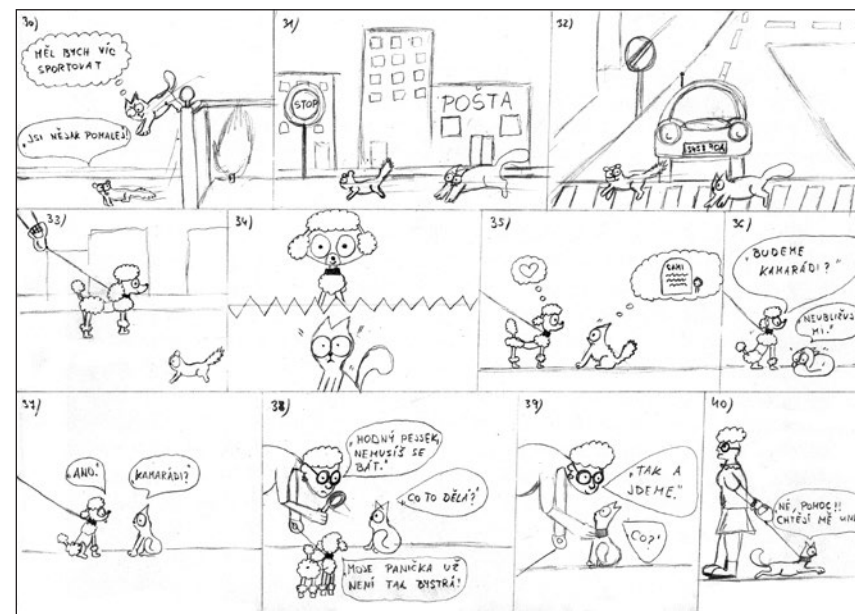
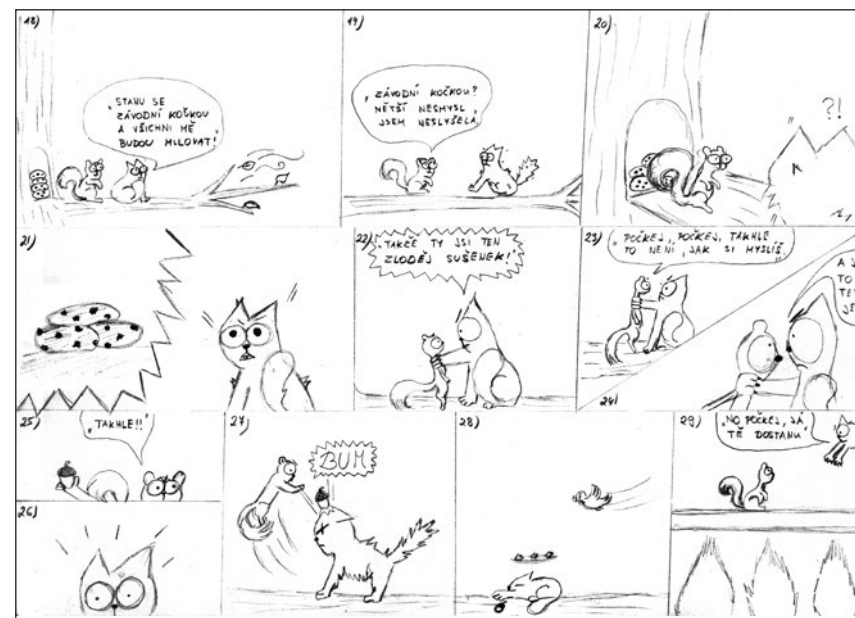
A toto byl můj nejhezčí zážitek vůbec.

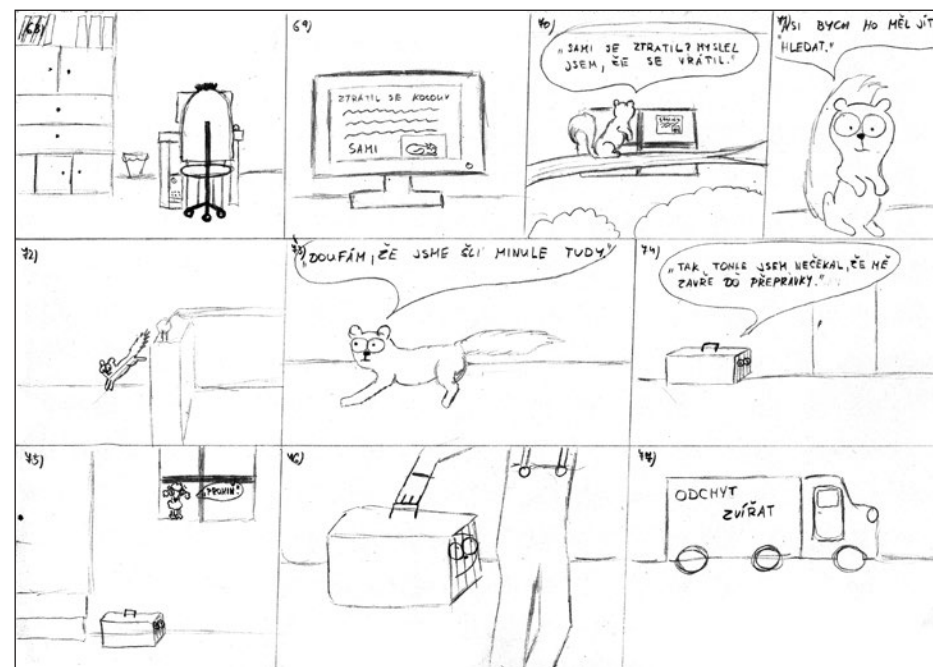
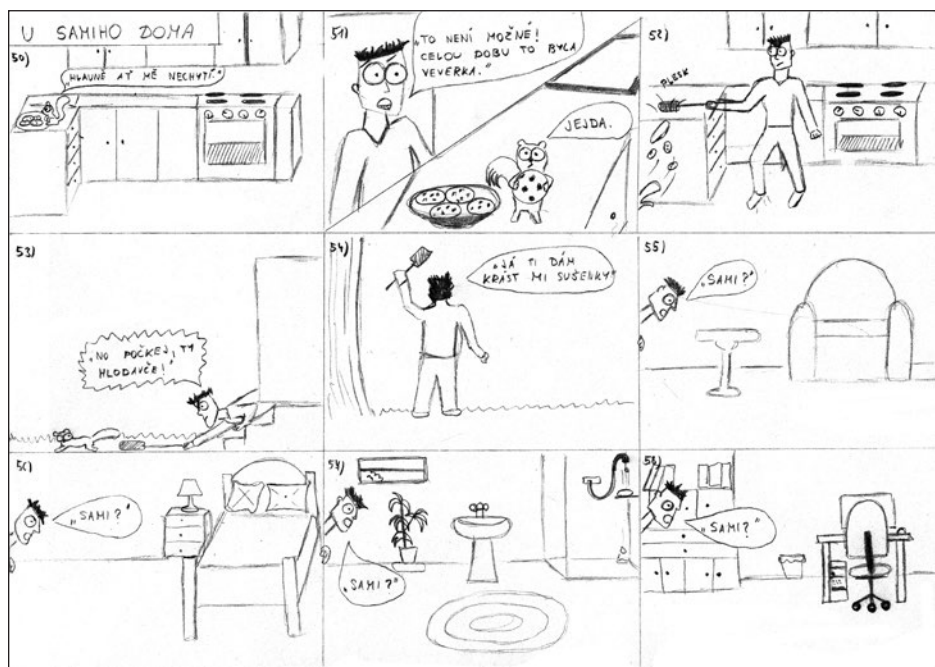
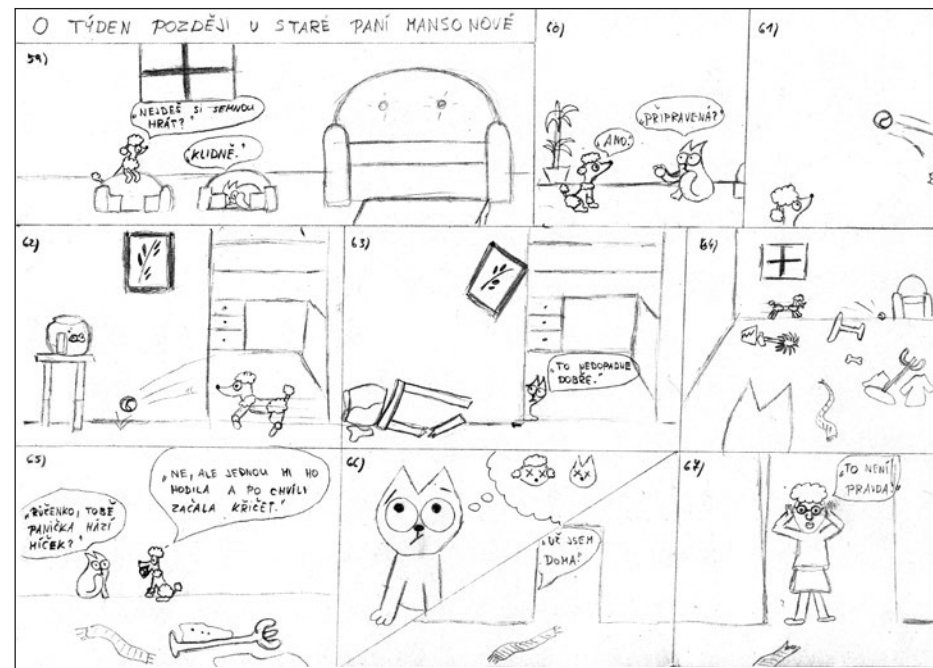
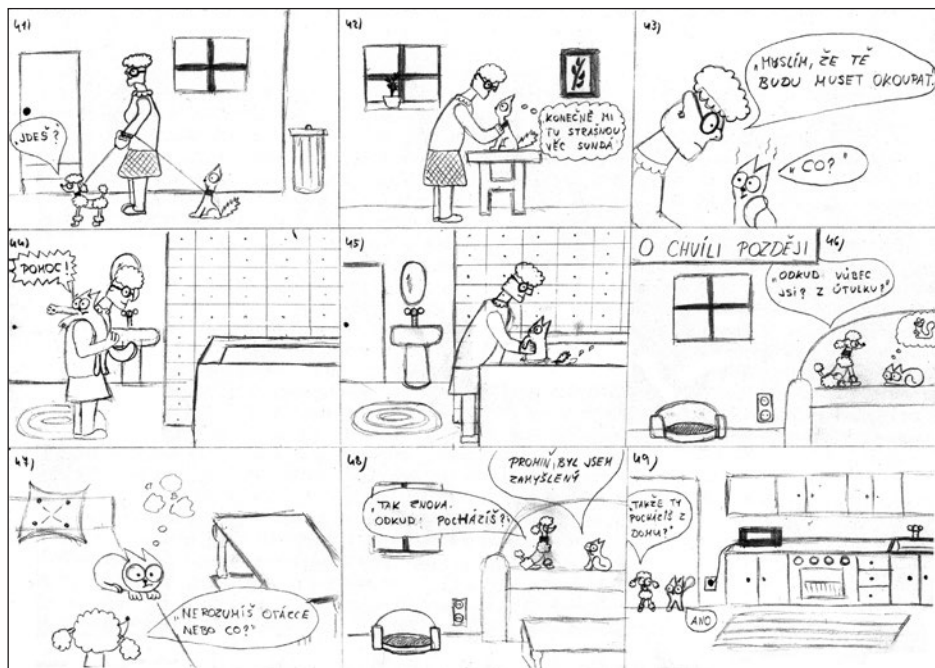
Samiho dobrodružství

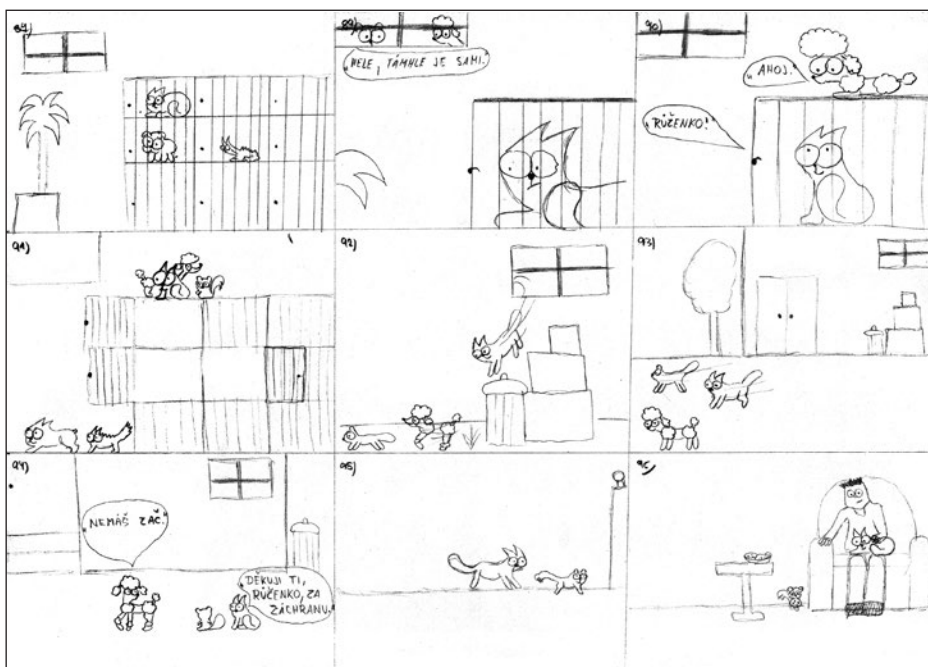
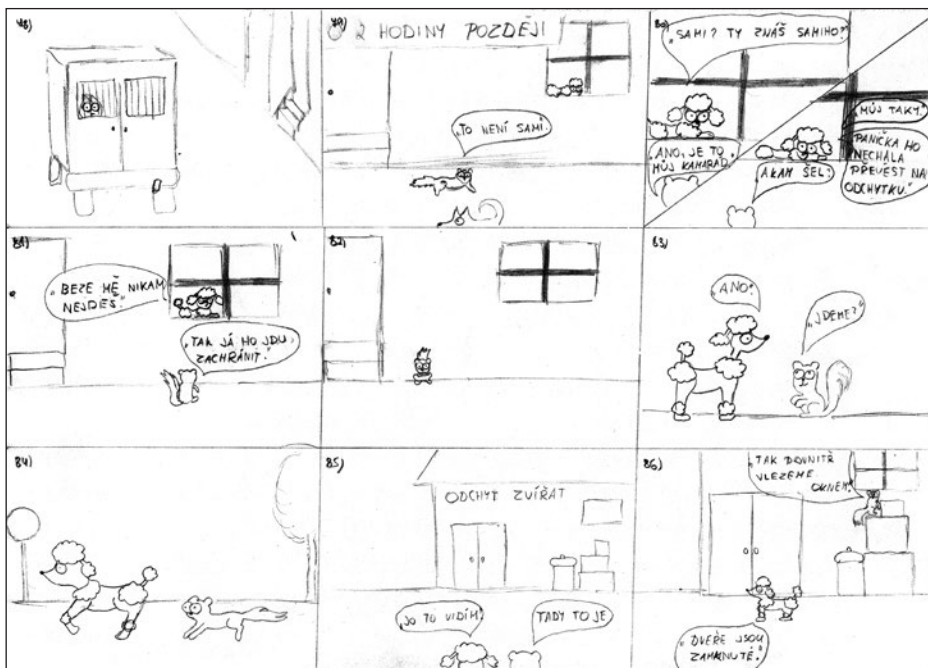
Romana Březinová, 8. třída, ZŠ Staré Město

Komiks v plné kvalitě je k nahlédnutí v oddělení pro děti Knihovny BBB.

4. kategorie: poezie 8. - 9. třídy

Maminka

Adéla Ondruchová, 8. třída, ZŠ a MŠ Traplice

Sotva jsem svět spatřila
a s prvním nádechem vydechla,
svá ochranná křídla
jsi okolo mne ovinula
a mé srdce
láskou vyplnila.
Při svém prvním slůvku
jsem ti na tváři
úsměv vykouzlila.
U prvního krůčku
jsi mne podržela
a potůčky křišťálových slz
jsi mi z očí setřela.
Špatné časy,
které mne uvěznily
ve svých spárech,
jsi mi pomohla zdolat.
Mé rozpůlené srdce jsi opět zacelila,
úsměv na tváři mi držela
a upřímný smích ve mně zažehla.
Vždy jsi mne starostlivými očima pozorovala,
když si mne ve vlasech vískala.
Od prvního dotyku jsi mne opatrovala
a postupně, jak jsem vzkvétala,
láskou jsi mne zalévala.
K tobě jsem vždy vzhlížela
a jako vzor si tě prohlížela.
Ty jsi můj hrdino
ty jsi má rodina.
Takže díky ti, mami,
za tu lásku mezi námi.

Hrdino?

Zoe Tomáštková, 8. třída, ZŠ a MŠ Traplice

Slyšela jsem řvát pistolí hlasy,
viděla jsem skomírat usazené řasy,
viděla jsem sténat dým z komínu,
viděla jsem někdy svého hrdinu?
Viděla jsem smrt,
viděla jsem strach,
viděla jsem mnohé štěstí umírat,
viděla jsem bolest,
viděla jsem krach,
Hrdino! Kde jsi?
Rozplynul ses jako mrak,
zmizel jsi v dáli,
zmizelo všechno,
zmizely city,
zmizely chvíle,
jen vítr nepřestal kvílet,
občas to bolí, můj milý hrdino.
Objevíš se v dálce? V poli?
Vrátíš se někdy?
Vrátíš se zas?
Vrátí se láska, či zůstane mráz?
Získáš tím čas
a zůstane temnota,
kolem krku smyčka se mi obmotá.

Ztrácím dech,
rozplývají se mi oči,
už vidím jen stromy,
vidím jen nebe
a tam, můj hrdino,
vidím tebe.

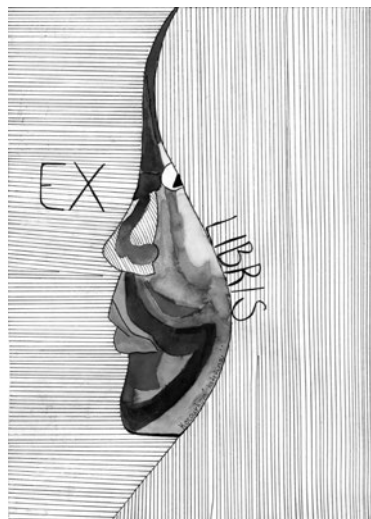
Matka

Simona Vavříníková, 8. třída, ZŠ Františka Horenského Boršice

Maminko,
v bříšku jsi mě nosila,
v kočárku mě vozila,
u všeho jsi vždycky byla,
ve strachu mě uklidnila,
moje vzácná maminko.
Dělala jsi všechno pro nás,
jedinečná hrdinko.

Otec

Nejlepší táto,
děkuji ti za to,
že jsi tu stále pro nás,
že se o nás staráš,
sem tam si i zanádváš,
ale jsi to ty, náš milý tatínku.
Vše, na co sáhneš, to se ti podaří,
když něco nevím, dobře mi poradiš.
V mých očích jsi ten největší hrdina,
protože se ničeho nebojíš.

Kateřina Kocourková, 9. třída, ZŠ Staré Město

Muž Československa

Marek Buráň, 9. třída, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Muž, jenž Česko reprezentoval.
Hrdina, jenž za právo bojoval.
Hrdina, jenž osvobodil naši zem.
Hrdina, jehož svobodní lidé vídali každý den.

Hrdina, jenž naději dal nám všem.
Hrdina, jehož samostatná zem byla snem.

Hrdina, jenž procestoval krajinu dalekou,
aby ochránil zemi nevelkou.
Hrdina, jenž o nás ve světě pěl.
Hrdina, jenž nám zajistil mír.
Hrdina, jenž děti rád měl.
Hrdina, jenž je vzorem mým.
Muž, jenž zachránil svůj lid.
TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK

4. kategorie: próza 8. - 9. třídy

Jak vypadá opravdový hrdina?

Nella Andrášková, 3 OA, Gymnázium Uherské Hradiště

Věnoval jsem smutný, schlíplý pohled povadlým záhybům svého dlouhého hávu, se kterým si moje máma dala tolik práce. Paruka dlouhých šedivých vlasů mě najednou začala strašlivě otravovat a jen tak jsem potlačil touhu strhnout si ji z hlavy jedním rázným pohybem i s otravným obnošeným kloboukem. Jen stěží jsem na sobě nedával nic zdát a stále držel protáhlou dřevěnou hůl, kterou vyřezával pro změnu můj táta, a již jsem teď pevně svíral až skoro tiskl zpocenou dlaní pravé ruky.

Měl jsem skoro na krajíčku, ale alespoň to, můj pláč, jsem jim nechtěl dát. Jako by se mi před očima zatmělo a zamotala se mi hlava. Jediné, co na tom bylo dobré, bylo to, že už jsem neslyšel a nebyl schopen vnímat jejich poznámky. „Za co to jdeš? Za bezdomovce?“ Ta poznámka mě bodne u srdce, jen si na ni vzpomenu. „On nevěděl, co na sebe, a tak si půjčil nejlepší šaty svého tatínka, pochop, Pavle,“ odvětil někdo jiný a byl za to odměněn bujarým smíchem okolí.

Když jsem se někdy před dvěma týdny dozvěděl, že se ve třídě bude konat Halloween, v duchu jsem zajásal a už přesně věděl, jakou masku zvolím. Budu Gandalf. Konečně se budu moct stát svým hrdinou. Hrozně moc jsem se těšil. Rodiče i babička mi pomáhali s kostýmem a moje vzrušení rostlo každým dnem. Převlek byl perfektní, hůl byla navlas stejná jako ve filmu (jen trochu kratší, aby se hodila k mé výšce) a s šaty bych klidně mohl vystřídat lana McKellena.

Ve chvíli, kdy jsem ale pln očekávání dorazil do třídy, upřela na mě zraky hromada spolužáků navlečených v opnutých oblecích s maskami na tvářích. To jsem nějak nepochopil zadání? Pořádáme sraz superhrdinů, nebo co? Holky to zase pojaly spíš jako princeznovský bál a proměnádovaly se napříč třídou mezi lavicemi v nadýchaných šatech se spoustou filitrů rozesetých po živutcích i sukních až na zem. A pak začaly ty poznámky. Komu jsem měl vysvětlovat, že Gandalf je přece úžasný hrdina, který vládne obrovskou mocí a všechny ty jejich superhrdiny by strčil do kapsy?

Nadávky a posměšky na mě létaly ze všech stran. Mají pravdu? Opravdu jsem jen pitomý kluk, co si vybral slabého hrdinu? Vždyť přece oni jdou za *super*hrdiny, kdežto já jen za hrdinu. Bylo mi strašně. Chtěl jsem rozcupovat pláště na tisíc kousíčků a ještě k tomu ho zašlapat do země. Hloupý Tolkien! Hloupý Gandalf!

Po škole jsem se doma vyčerpaně svalil na postel a konečně propukl v pláč. Slzy mi tekly po tvářích a já si vyčítal, že jsem si nevybral lepšího hrdinu. Jenom jsem se ztrapnil a zesměšnil. Když se rodiče s babičkou nadšeně zajímali o náš projektový den, jen jsem se zavřel v pokoji a odmítal se všemi mluvit.

Na druhý den jsem se do školy vlekl. Nechtěl jsem znovu snášet to posmívání. Dal jsem si bundu do skříňky a přezul se. Zamračeně jsem procházel uličkou mezi skříňkami. Předě mnou, u skříní druháků, si jakýsi starší žák pohazoval s aktovkou jedné druhačky. Ta se po ní natahovala a skákala, ale neměla šanci ji zachytit, byť jen se jí dotknout. Starší kluk, asi osmák, se jen škodolibě chechtal a pokračoval v šikaně. „Chceš ji? No tak si ji vem. Ty ji nechceš? Já si ji teda nechám,“ dělal obličej a vysmíval se jí. Opodál nejistě stála hrstka mých spolužáků. Někteří se opatrně pochechtávali. Pár z nich s klukovým počináním asi úplně nesouhlasilo, ale bylo vidět, že mají strach.

Holčička se rozplakala. To už bylo příliš. „Nech ji na pokoji,“ přistoupil jsem ke dvojici krokem asi ne tak sebejistým a pevným, jak bych býval chtěl. „Co ty, prcku? Jsi sice větší než ona, ale stejně tam na tebe dolů skoro nevidím,“ okatě na mě zamžoural osmák. „Vrať jí tu aktovku,“ pokračoval jsem zarputile dál a snažil se nedat najevo, jak moc se mi třesou kolena. „A to jako proč? Co mi asi uděláš?“ zeptal se mě,

jako bych byl úplně natvrdlý. „Já možná ne, ale někdo jiný by mohl,“ pokusil jsem se do hlasu vložit tichou hrozbu, jak to bývá ve filmech, ale vyšlo ze mě spíš zakřiknuté zajiknutí. „Tak ty bys šel žalovat, jo?“ odplivl si osmák. V tu chvíli zazvonilo a já za to děkoval Bohu, protože osmák se zamračil a pak znechuceně upustil aktovku na zem, kde se otevřela a vysypaly se z ní všechny sešity a učebnice. Osmák hrdě odkračel a já se sehnul a začal dívence pomáhat sbírat její věci. „Děkuju,“ špitla nespěšně si rukávem pomačkané halenky otírala mokré tváře. „Nemáš zač,“ broukl jsem a podal jí její věci. „Jsi můj hrdina,“ zašeptala, vtiskla mi něco do ruky a vypařila se mezi své vrstevníky. Podíval jsem se do dlaně a tam bylo lízátko. Pousmál jsem se nad tou skutečností a strčil si ho do kapsy.

Jenže ten den mi malá druhačka nedala jenom jeden dárek. Dala mi hned dva, aniž by o tom druhém vůbec měla potuchy. Jejím přičiněním mi totiž došlo, že hrdinové, kteří mají nablýskané kostýmy a plnou pusou řečí, nemusí být hned lepší než ti ošuntělí. Mí spolužáci, kteří šli za superhrdiny, nebyli schopni a neměli odvahu postavit se nepříteli bez svých superschopností. Já jsem v sobě našel odvahu udělat něco hrdinského i sám za sebe, a to je podle mě opravdové hrdinství. Tehdy jsem na sebe byl opravdu pyšný, a abych si užil den ještě víc, pustil jsem se znova do čtení Pána Prstenů.

Na skok v Hrusicích

Ondřej Kavka, 9. třída, ZŠ U Pálenice Kunovice

Když jsem byl ještě malý, tatínek mi čítával za dlouhých zimních večerů spousty nejrůznějších knih. Všechny se mně líbily, ale jedna přece vyčnívala svou neobyčejností. Jmenovala se Kocour Mikeš. Patřila a stále bude patřit mezi mé nejoblíbenější knihy.

Takové hrdiny, jako je Mikeš, jen tak nepotkáte. Vždy jsem choval obdiv k tomu, co dokázal. To, jak se zvládl vypracovat z obyčejného kocoura na učence chodícího po dvou nohách, nebo že se naučil psát a číst. Kolik koček to dnes umí! A když se mu někdy nedařilo, nikdy se nevzdal a šel pořád kupředu. Tím se vypracoval až na spolumajitele cirkusu. A s jeho napínavými a veselými příběhy mi nikdy nebylo smutno.

Moc jsem chtěl navštívit místo, kde žil, a proto jsem se jednoho zimního rána vypravil do Hrusic. Cesta utekla jako voda a zanedlouho už před sebou vidím ceduli s nápisem „Vítejte v Hrusicích“. Procházel jsem se vesnickými uličkami, nikde nikdo. Za poslední léta nastala velká změna. Přibyla moderní zástavba i spousta aut. Už to nevypadalo jako na obrázcích z knihy. Nedýchala tu všudypřítomná vesnická atmosféra, chyběly tu děti stavějící sněhuláky a babičky v tlustých kožichách. Pomalu jsem došel až na kraj Hrusic. Rozprostírala se tu zamrzlá Jedličkova louže. Opatrně jsem přišel až na kraj a zkusil led. Zdál se být pevný. Váhavě jsem udělal krok. Nic se nestalo, pokračoval jsem dál v chůzi. Když vtom to začalo. Ozvalo se hlasité výskání dětí. A naproti mě se z kopce rozjížděly sáně s veselými dětmi. Přidali se i bruslaři a za chvíli se mně zdálo, jako bych se ocitl na obrázku Josefa Lady. Připadal jsem si též o mnoho let mladší. A za chvíli jsem se už rozjížděl po ledě. Divil jsem se, jak mně mohly na nohou narůst brusle, ale v tuto chvíli to nebylo podstatné. Najednou se mi do žil vlila převeliká energie. A já se naplno rozjel na bruslích. Přidal jsem se k ostatním dětem a společně jsme si užívali zimních radovánek. Vtom mi hlavou proletěla myšlenka: „Co když sem přijde i Mikeš?“ A opravdu! Zanedlouho si to vykračovali k Jedličkově louži Pepík Ševců i s Mikešem. Každý by si sice myslel, že je to jen malé kotě, ale už teď se v něm skrývalo něco víc. S dlouhým šálem omotaným kolem krku a v zimních botách sice vypadal lehce legračně, ale jinak splnil má očekávání. Neváhal jsem a šel se představit. „Ahoj, já jsem Ondra,“ řekl jsem. „A já zase Mikeš,“ odvětil černý kocourek. Poté jsem se seznámil i s Pepíkem. „Odkud jsi a proč ses vydal až sem?“ zeptal se po chvíli zvědavě Mikeš. Pocházím z jednoho moravského města. A přišel jsem, abych se s tebou setkal.“ „A proč?“ zajímal se dál Mikeš. „Ještě to nevíš, ale jednou o tobě napíše Pepík knihu. A ne ledajakou. Získá velký ohlas a všechny děti v celé zemi si v ní budou číst. „To

mě těší,“ usmál se Mikeš. A hned se ptal Pepíka, jestli o něm knihu napíše. Pepík chvíli přemýšlel. „A proč ne, vždyť o tobě, Mikeši, se musí psát úplně samo,“ usmál se Pepík. Náhle se ozval hlasitý štěkot a na Jedličkovu louž vběhl velký pes. Přesně jako v knížce. Mikeš zapomněl na to, co umí a dal se na útěk. Rychle vylezl na strom a chtěl na psa začít prskat. „Mikeši, nezapomeň, že umíš mluvit,“ zavolal jsem. Mikeš si div neplácl packou do čela. Jak jen mohl zapomenout. Zhluboka se nadechl a zavolal: „Běž domů.“ Pes poslechl. To bylo radosti. Mikeš rychle seběhl ze stromu a děkoval mi. „Pojď s námi, ukážeme ti s Pepíkem Hrusice.“ řekl nadšeně Mikeš. Moc jsem chtěl, ale neudělal jsem ani pár kroků. Náhle slyším trubení a hlas ponocného: „Dvanáctá hodina odbila.“

Pomalů jsem otevřel oči. Ležel jsem v posteli a na kostelní věži odbíjela půlnoc.

Síla přátelství

Adéla Konečná, 9. třída, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

22. 7. 1914

Salát, na oběd byl zase jenom salát, kdo by čekal něco jiného než salát. Po obědě se vracím zpět do práce, kde se zase nic zajímavého neděje, tedy až na to, že Lee zase rozbil hrnek od kafe. Nesnáším ho, tenhle stupidní Lee... Podle Franka si za chvíli budeme muset dělat kafe v květináčích. Jeho poznámka mě rozesmála, alespoň něco trochu vzrušujícího na tomto dni.

23. 7. 1914

Dnešek byl asi tak nudný, jako každý den, až na jednu malou drobnost. Všichni už pár týdnů mluví o tom atentátu. Nechápu proč... Lee tvrdí, že bude válka, ale hlupák Lee, kdo by ho poslouchal. A navíc, i kdyby byla válka, Francie se to určitě týkat nebude.

8. 8. 1914

Jsem už tři dny na frontě, zatím mi domov nechybí, je to příjemná změna po všech těch dnech v květinářství. Vždyť jenom stačí porazit Němce a všichni se vracíme zpět do našeho normálního života. Budu si to tu užívat, dokud to jde!

6. 9. 1914

Jsem přes měsíc na frontě. Začíná mi chybět domov. Pomalu ubývá jídlo, je mi zima a jsem promočený až na kost. Snažím se to brát pozitivně, za chvíli můžu být zpátky s Leem v květinářství. Bože, jenom to ne! To radši zmrznu!

„Hej, Jasone, co to tam píšeš?“ „Nic!“ zakřičel jsem. A pak mi hlavou proletěla otázka: „Odkud znáš mé jméno? No počkat...Lee?“ A za chvíli slyším další povědomý hlas... „Franku?“ Snažil jsem se to zamaskovat, ale měl jsem takovou radost, že je konečně vidím. Dokonce i Lee mi už chyběl. Došlo mi, že jsou to jediná přátelé, které mám.

25. 9. 1914

Chci se vrátit domů. Chybí mi naše malé květinářství, ale co když až se vrátím, budu chtít zase něco víc, než jen prodávat a sázet kytky. Co vlastně chci?

1. 10. Přesně v 18.01 začnou vyzvánět zvony na poplach. Důstojníci a velitelé křičí: „Útok!“ A najednou z druhé strany: „Všichni k zemi!“ Ze všech stran ohlušující výbuchy, chaos a zmatek. Brzy bylo po všem. Jason: „Franku, Franku, je konec, pojď rychle sem!“ Frank však jen nehybně sedí, otočený zády k Jasonovi. „Franku!“ Jason se rozeběhl za ním, když k němu doběhl, viděl, že je v bezvědomí. Zatrásl

s ním a Frankovo tělo se skácelo k zemi. Z ničeho nic nějaký cizinec chytne Jasona za paži a stáhne ho za trosky nejbližší bývalé budovy. Už zase byly slyšet výstřely. „Ale co Frank?!“ vykřikne Jason. „Co s ním?“ řekne s klidem ve tváři cizinec. „Chtěl jsem ho zachránit!“ řekne Jason. „Vždyť máš na rukou jeho krev, ty blázne, toho už nezachrániš, je mrtvý,“ řekne cizinec. Jason tomu ale nechce věřit, není to pravda, nemůže být. Začal se plazit bahnem k místu, kde viděl Franka naposled. Pak si ale všimne, jak ze zákopu trčí ruka vojáka. „Že by to byl Frank?“ pomyslel si. Snaží se k zákupu dostat co nejrychleji. „A mám tě!“ křičí Jason. Chytne ruku a snaží se za ni vytáhnout vojáka uvězněného v bahně. Ani mu nedošlo, jak až moc lehce mu to šlo. Ruka bez těla – tělo bez ruky. Ten zápach. Jasonovi se začalo temnět před očima.

Když se probral v nemocnici, bylo už všechno pryč. Ani pomalu nevěděl, co se stalo, až Lee mu řekl o smrti Franka. Jason si hned vzpomněl na ruku, kterou našel v bahně, a polil ho studený pot. Když řekl o Frankovi a ruce Leemu, Lee si neodpustil svou typickou poznámku: „A dostal jsi za tu ruku alespoň nějaké nálezne?“ Lee mu chtěl jen zlepšit náladu, ale smutek za Franka byl silnější než nutkání smát se Leeho ubohým vtipům. Najednou do nemocnice vběhne zmatený voják: „Jedeme domů!“ křičí. „Jedeme domů!“ Smutek vystřídaly radost a úleva. „Vrátíme se domů a na všechny hrůzy zapomeneme,“ myslela si většina vojáků.

Všichni už jsou shaleni a jdou spát, už jen jednu noc na tomhle příšerném místě. Až se vrátíme s Leem, můžeme Frankovi vybrat ten nejkrásnější hrob. Hlavně že už je to všechno za námi.

Uprostřed noci všechny vzbudí hlasité zvony, které hrají na poplach. „Rychle všichni ven!“ křičí neznámý hlas. „To ne, Lee, musím najít Leeho!“ křičí Jason. „Zůstaň tady, ty blázne!“ zakřičí neznámý voják a vtáhne ho zpět do řady vojáků utíkajících pryč. „Je tam bomba!“ křičí voják dál. „Myslím, že vidím Leeho,“ pomyslí si Jason. „Lee, jsi to ty? Lee, poběž!“ volá. „Rychle sem, Lee, dělej!“ Lee běží, jak nejrychleji může. Najednou to všechno bouchne. Lee je mrtev. Další den se vše uklidnilo.

2. 10. 1914

Jak může prostě jen tak z ničeho nic nikdo nebýt... Jak? Chce se mi rvát, už tu nechci být. Nemá to smysl. I když to tu přežiju a vrátím se zpět domu, můj život nebude mít smysl. Byl jsem to ale hlupák a nevážil si života, který jsem měl. Chtěl jsem dobrodružství, ale ve skutečnosti chci být jen v bezpečí, a když v bezpečí jsem, nevážím si toho a zase chci něco zažít. Končím s tímhle hloupým deníkem, spisovatele, kterým chci být, ze mně stejně neudělá.

Když válka skončila, vrátil se Jason zpět do stejného města, do starého bytu, do stejného starého květinářství. Několik měsíců po svém návratu chodil na terapie, kde se léčil s úzkostmi a depresemi.

6. 7. 1919 se Jason zastřelil v květinářství, kde pracoval. Bez žádného vzkazu, bez ničeho, jen na zemi ležela pistole, kousek dál louže krve a o kousek dál rozbitý hrníček od kafe.

Válka ale nezničila život jen Jasonovi nebo těm 65 milionům vojáků, zničila životy i rodinám, nevinným lidem a dětství dětem včetně mého pradědečka, který měl v té době jenom 7 let.

Stal se mým hrdinou

Sára Palčíková, 9. třída, ZŠ Bílovice

Nevzdal se, stál tam, a dokud mohl, stál si za svým. I když mu ostatní nevěřili, bojoval.

Když jsem u zapálené svíčky pročítala ještě nepoznané řádky knížky, tak trochu jsem snila o tom, být jako on. Čím hlouběji v ději jsem byla, tím víc jsem mu rozuměla.

Ten večer bylo přesně to počasí zachumlat se do deky, popíjet čaj a číst. A taky jsem to udělala. Vnímala jsem každé slovo, každé písmeno. Nevím, co to bylo, ale něco mě nutilo odtrhnout oči od čtení a podívat se z okna. Byla tma, i když nebyla noc. Nechápala jsem to. Položila jsem knížku a šla ke dveřím, otevřela je a nic. Tma, jen černo. Jako by existoval jen pokoj, ve kterém jsem byla a já. Udělala jsem krok, dva, otočila se, ale dveře do pokoje tam už nebyly. Stála jsem uprostřed toho nic a snažila jsem se to pochopit. „Pojď, už jen kousek,“ ozvalo se ze tmy. Lekla jsem se a začala utíkat. Pak jsem ucítila, že se něco dotklo mé nohy a já padala, dlouho...

V momentě, kdy jsem se dotkla studené země, přejel mi mráz po zádech. Než jsem si uvědomila kde jsem, už mě držel za ruku a utíkal se mnou neznámo kam. Zastavil se, až když jsme stáli před velkou bránou, obrostlou nádhernými květy. Byla jako z pohádky. Čekala jsem, že až ten malý, zvláštní tvor, co mě držel za ruku, tu bránu otevře, uvidím krásnou zahradu a zámek, ale mylila jsem se. Když ji otevřel, uviděla jsem jen zpuštěné město. Zнала jsem ho, jen jsem si nemohla vzpomenout odkud. A pak mi to došlo, ta knížka. To je to město, ve kterém žil. Chtěla jsem se zeptat toho malého stvoření, proč tu jsem, ale za ruku už mě nikdo nedržel. Trochu mě všechno okolo začínalo děsit. V tom dokonalém tichu, které ve městě vládlo, se odněkud ozýval dětský smích. Netušila jsem, kam mám jít, a tak jsem šla za zvukem toho smíchu. Došla jsem k dětskému hřišti, pokud se tomu tak dalo říkat.

Na houpacíce seděla holčička a naproti ní kluk. Přišla jsem k nim, ještě jsem nic neřekla, a ta holčička slezla z houpacíky a objala mě. Překvapeně jsem zírala na toho kluka, který měl v očích prázdno, ale smál se. Věděla jsem, že kvůli ní. „Jsem Barunka, ale brácha mi říká Bibi,“ řekla ta malá copatá holka. „A ty?“ „Amanda,“ odpověděla jsem jí. „A jak říká tobě brácha?“ Usmála jsem se. „Já bratra nemám.“ „Aha,“ řekla Bibi a utíkala zpátky k houpacíce. „Ahoj, jsem Lukáš, mluvíš trochu vyděšeně.“ „Jen se tu trochu ztrácím,“ opáčila jsem mu. Zavolal na Bibi, ať za ním přijde. Když přiběhla, řekl mi, že mám jít s nimi. Přišli jsme k nějakému domu a on se usmál. „Tak jdeš, nebo budeš mrznout venku?“ Jakmile jsem vešla do domu, ucítila jsem hodně zvláštní pocit. Věděla jsem, že ten pocit znám a chvíli mi trvalo, než jsem si vzpomněla, že jsem ho cítila, když jsem pročítala stránky té knížky. Podal mi čaj a řekl: „Jako doma.“ „Máš kde spát?“ zeptal se mě. Trochu překvapená jeho otázkou jsem se na něho podívala, zakývala hlavou ze strany na stranu a tak trochu jsem se styděla. Když jsem se nedočkala žádné odpovědi, koukla jsem na Bibi a ta mi pošeptala: „On nevidí.“ Dívala jsem se na ni se slzami v očích, a aniž bych se podívala na Lukáše, řekla jsem: „Nemám.“ „Máme jednu volnou postel, myslím, že by se ti mohla hodit, co myslíš?“ „Nevím, jak ti to vrátím.“ „Ono se něco najde.“ Vzála jsem si deku, kterou mi podával, a šla jsem si lehnout. Za chvíli jsem se začala třást zimou. Vstala jsem a šla se podívat, jestli Lukáš spí. Když jsem vešla do jeho pokoje, seděl za stolem a v ruce držel tužku. „Nemůžeš spát?“ zeptal se mě, aniž se otočil. „Je mi zima,“ řekla jsem. „Časem si zvykneš.“ Trochu zděšeně jsem se na něho podívala. „Můžeš spát tady, jestli chceš, je tu tepleji.“ „A ty?“ „Říkám, jsem zvyklý.“

Ráno mě probudilo fukání kapek deště do okna. Vylezla jsem z postele a šla ke stolu, kde včera večer seděl. S úžasem jsem se dívala na ty papíry a nevěřila jsem. „Myslíš si taky, že jsem blázen?“ „Proč bych si to měla myslet?“ „Běž pryč prosím,“ řekl skoro našťavaným hlasem. „Proč?“ odsekla jsem mu. „Vypadni!“ zakřičel na mě. Překvapená jeho reakcí jsem se otočila a šla. Když jsem otvírala dveře, přiběhla za mnou Bibi s tím, že to tak nemyslel, ať se nevzdávám. Pohládila jsem ji a řekla: „Stejně bych už měla jít. Jo a vyříd

bráškovi, že se nemá vzdát. „Však nevidí, nikde ho nechtějí vzít, říkají, že by byl jen na obtíž,“ řekla Bibi se slzami v očích. Při zavírání dveří jsem netušila, kam půjdu, nebo co budu dělat. Procházela jsem se děsivě tichým městem, kde nezpívali ptáci a nebyl slyšet ani vítr, který hýbal s listy stromů. Snažila jsem se vzpomenout si, co bylo ukryto v knížce, snažila jsem si vzpomenout na to, co jsem četla, ale nic. Jako bych tu knihu ani nečetla. Jediné, co jsem věděla, bylo to, že jsem ve vymyšleném městě, které se stalo skutečností. Při cestě neznámo kam jsem narazila na skupinku kluků. Chtěla jsem je nějak nenápadně obejít, ale očividně se mi to nepovedlo, neboť zavolali, ať jdu za nimi. Chvilí jsem se rozmýšlela, ale pak mi došlo, že stejně nemám kam jít. „Co tady pohledáváš?“ zeptal se mě hnědovlasý kluk. „To bych taky ráda věděla.“ „Jak to myslíš?“ „To je jedno,“ odsekla jsem. „Jak ti říkají?“ ozval se jeho kamarád. „Amanda, znáte Lukáše?“ zeptala jsem se. „Myslíš toho slepého?“ začal se smát. „Proč se směješ?“ „Ani do školy nechodí a chce malovat, asi mu nedochází, že nevidí, je blázen.“ „Kreslí nádherně,“ zakřičela jsem. „A nechová se namyšleně jako vy.“ Naštvaná jsem se otočila a šla si po svých.

Když jsem obešla asi půlku města, došla jsem k uličce, která jako by k městu nepatřila. Byla krásná, okna byla zdobená květy. Stějnými květy jako ta brána, která mi ukázala tento svět. Tohle jsem čekala, že uvidím.

„Co tu chceš? Pro takové, jako jsi ty, tu není místo. Běž tam, odkud jsi přišla.“ „To bych ráda, pane.“ Znechucená tím, jací tady jsou lidé, jsem se otočila a šla. Věděla jsem, že se blíží večer, a tak jsem musela vymyslet, kde budu spát. Jo, nic jiného, než se zkusit vrátit k Lukášovi a Bibi, mě nenapadlo. Sebrala jsem všechnu odvahu, co mi zbyla a vyrazila jsem. Jakmile jsem došla ke dveřím a zaklepala, otevřela mi uplakaná Bibi. „Copak se stalo?“ „Lu Lu Lukáš,“ koktala. „Tak co se stalo, princezno?“ vystrašeně jsem se zeptala. „Ztratil se,“ vypadlo z Bibi. „Teda, řekl, že musí jít pryč chvíli po tom, co jsi ráno odešla. Myslela jsem, že šel za tebou.“ Koukla jsem se na ni. „Počkej doma a hlavně nikam nechoď, zkusím ho najít.“ Rozběhla jsem se, utíkala celým městem, tam a zpátky, prolezla jsem každou uličkou, na kterou jsem narazila. Ale on nikde. Ani nevím, kdy se začalo stmívat, ale už byla skoro tma. Proto jsem se vrátila za Bibi a tak trochu jsem doufala, že se vrátí domů. Jenže doma nebyl. Nevěděla jsem, kam bych ho šla teď večer hledat, a tak jsem uložila Bibi, posadila jsem se k oknu a čekala, jestli se v noci vrátí.

Když jsem se ráno probudila, Bibi seděla vedle mě. „Venku prší a on není pořád doma, já se o něho bojím.“ Stoupala a při odcházení si něco mumlala pod nosem. „Jo, já taky,“ řekla jsem sama sobě. „Bibi, jsi doma?“ zakřičel Lukáš hned, když otevřel dveře. „Nemohls’ říct, kam jdeš?“ řekla jsem hodně naštvaným hlasem. „Víš, jaký jsme o tebe měly strach?“ „Amando?“ zeptal se překvapeně. „Jo, jsem to já. Tak kde jsi byl?“ „Když jsi odešla, Bibi mi řekla, cos říkala a mně došlo, že ty jsi vlastně jediný člověk, co věří, že to dokážu. Byl bych tě šel hledat, ale netušil jsem kam. Vzal jsem si výkresy a šel jsem zkusit štěstí. Jenže mi řekli to, co vždycky. Nebudou se mnou ztrácet čas.“ „To že ti zase řekli?“ „Jo.“ „Fajn, sice jsem na tebe naštvaná za to, žeš’ neřekl kam jdeš, ale tak to nenechám. Půjčíš mi prosím ty papíry?“ „Na co je chceš?“ „Neptej se a věř mi.“ Podal mi je a já odešla. „Bibi,“ zavolala jsem na ni, „nevíš, kde je tady umělecká škola? Ale neříkej mu nic.“ „Musíš jít do vedlejšího města a u úřadu zahrnout doprava, projdeš až na konec ulice. Tam už ji najdeš,“ řekla s nadšením. Když jsem konečně našla tu školu, nevěděla jsem, co mám říct. Vešla jsem dovnitř a hledala někoho jménem Patrik. Po chvíli hledání jsem došla ke dveřím, na kterých stálo: Patrik Černý, ředitel školy. Zaklepala jsem, představila se a zeptala se, jestli by se mohl podívat na ty výkresy, že bych chtěla začít chodit na hodiny. Prošel si výkresy a řekl mi termín první hodiny. V ten moment jsem se opravdu naštvala. „Dobře, tak mě vezmete a kluka, který toto kreslil, ne? Vy nevíte, o jaký talent přicházíte!“ „Kdo to kreslil?“ „Ten, s kým nechcete ztrácet čas.“ Podívala jsem se na něho s výrazem, o kterém jsem nevěděla ani já, co si o něm mám myslet a šla jsem pryč.

Jakmile jsem přišla domů, zavolal na mě Lukáš, ať za ním přijdu. Seděl u stolu. „Sedni si.“ „Proč?“ „Tedy budeš muset věřit ty mně, jo?“ „Dobře,“ řekla jsem trochu nejistě. Sedla jsem si. „Zavři oči.“ Neptala jsem se proč, nechtěla jsem to radši vědět. Ucítla jsem, jak se dotkl mého obličje a leknutím jsem ucukla. „Neboj,“ řekl uklidňujícím hlasem. Podruhé už jsem se nelekla. Po chvíli mi to došlo, maloval. Maloval... mě.

Asi po hodině kreslení mi oznámil, že má hotovo, ale když jsem to chtěla vidět, neukázal mi to. Byla jsem

unavená, a tak jsem si šla lehnout. Usnula jsem téměř hned. Dělat někomu model je náročné. Když jsem se ráno vzbudila a šla do kuchyně, na stole ležel dopis a nachystaná snídaně. „Neboj, vrátím se včas, Lukáš.“ Stálo v dopise. Spolu s Bibi jsme posnídaly a udělaly si hezký den. Šly jsme na procházku, povídaly si a čekaly jsme, až se vrátí. „Jsem doma,“ ozvalo se z chodby. Takovým hlasem ještě nemluvil, byl... řekla bych... šťastný. „Tak povídej, kde jsi byl?“ „Už jsi vymyslela, jak mi vrátíš, že tady spíš? Ne? Tak už to vymyslet ani nemusíš. Díky tobě budu dělat to, co mě baví.“ „Jak to myslíš?“ zeptala jsem se nechápavým hlasem. „Víš o tom, že jsi nádherná?“ „Jak to můžeš vědět?“ „Jsem slepý, ne hloupý. Když jsem tě včera kreslil, došlo mi, že se nechci jen tak vzdát, že nechci říct ‚fajn, budu dělat něco jiného.‘ Ty jediná jsi mi věřila, díky tobě jsem šel za nejlepším malířem, co tady je.“ „A co ti řekl?“ Nemusela jsem se ptát, protože jsem odpověď znala. „Budu kreslit pro něho a už mám domluvenou první výstavu, dojdeš?“ „To víš, že dojdu,“ vstala jsem a obala ho. Ten večer to bylo poprvé, co jsem ho slyšela opravdu se smát. Ne proto, že nechtěl, aby Bibi věděla, že je smutný, ale proto, že byl šťastný. Opravdu šťastný.

Když jsem usínala, slyšela jsem hlas toho malého stvoření, co mě tehdy drželo za ruku: „Pojď, už jen kousek,“ řekl a já usnula.

Probudím se a ležím ve svém pokoji. V ruce držím knížku a první, co udělám, začínám číst. Stala jsem se součástí té knížky. A on se stal mým hrdinou. Sice to nebyl hrdina jako Batman nebo Superman, ale v mých očích to hrdina byl. On se totiž nevzdal.

Poděkování

Amálie Ševčíková, 9. třída, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Dlouho jsem přemýšlela, kdo je mým hrdinou nebo vzorem. Jestli je to nějaká významná vědkyně, popřípadě návrhářka. Je hodně lidí, kteří mě inspirují, ale nejsem si úplně jistá, jestli jsou mémi hrdiny. Proto jsem se rozhodla, že si pro tuto práci prostě jednu hrdinku vyberu, jako je například americká moderátorka Oprah Winfreyová, módní návrhářka Coco Chanel, královna Alžběta či neurovědkyně Divya Chander. Přitom je tu celou dobu někdo, kdo je mým hrdinou každý den, ale to mi nedocházelo. Je to někdo, komu záleží víc na mně než na sobě samé. Někdo, kdo pro mě dýchá.

Je to moje maminka.

To ona ve mě věří, když nevěřím sama sobě. Ona mě učí, jak být dobrým člověkem a jak se chovat k lidem. To ona umí vřele obejmout jako nikdo jiný, utřít slzy, dát pusu na čelo a říct, že všechno bude dobré a že čas hojí rány. Ona se o mě královsky stará, vaří má oblíbená jídla, opere každou skvrnu na mém oblečení a umí nejlépe zaplést moje vlasy. Každé ráno mě probouzí a každý večer mě posílá spát. Ona má se mnou svatou trpělivost. To ona mě rozesměje tak, že až pláču. S ní si dokážu povídat do jedné hodiny ranní a stejně nemám dost. Ona mě umí rychle zkrotit, ale zároveň mi dopřát dostatek svobody. Je to ona, kdo mě povzbudí a pochválí, když to nejvíce potřebuju. Ona mi vždycky odpustí, i když jsem na ni zlá. Ona mě miluje od samého začátku mého života a nikdy nepřestane.

Ona je moje největší hrdinka.

I když se vždycky neshodneme úplně ve všem, záleží mi na jejím názoru a chci, aby na mě mohla být pyšná. Nejsem dokonalá, neumím perfektně načechrat polštáře, vyleštit zrcadlo, ani vyžehlit košili, ale i tak doufám, že mám i lepší vlastnosti, na které může být pyšná.

Timto bych chtěla svojí hrdince poděkovat za tohle všechno a za to, že jenom díky ní jsem taková, jaká jsem. Ona bude mít vždycky podíl na mém zasluhách. Takže děkuju, mami, doufám, že ti všechnu tu péči, starost a lásku budu moci jednou opatit.

Já a můj hrdina

Martina Kašná, 8. třída, ZŠ Babice

Co to vlastně znamená, když je někdo hrdina? Je to někdo zvláštní nebo úplně stejný jako ostatní? Pro každého člověka má tohle relativně krátké slovíčko trochu jiný význam. Nebo já si to aspoň myslím. Někdo může mít za hrdinu někoho ze své rodiny či přátel. Jiný zase svého oblíbeného herce nebo zpěváka, kterého osobně nezná. Avšak říká se, že koho z dálky obdivujeme, nás z blízka často zklame. Rozhodně to ale není úplně stoprocentní pravda. Teď mě napadá, že třeba i filmové postavy, které jsou smyšlené a tak je nikdo nikdy v reálném životě poznat nemůže, se mohou stát hrdiny. Jedna věc je však jistá. Každý má minimálně jednoho svého hrdinu. I ten, kdo si to přesně neuvědomuje nebo to nepřizná ostatním a ani sám sobě. Já osobně přemýšlím o tom, kdo je pro mě hrdina a zcela určitě nějakého mám. Ne jednoho, abych byla přesnější.

Když jsem chodila do školky, byla pro mě hrdinou téměř každá postava z pohádky. Ať už nějaké zvířátko nebo princ. Netvrdím, že je to špatně. Ale postupem času jsem si velmi rychle uvědomila, že mám za hrdinu někoho úplně jiného. Pár osob mi i tak utkvělo v paměti už od útlého věku až dodnes. Začala jsem totiž vidět hrdiny ve skutečných lidech. V těch nejbližších, které jsem dobře znala. Takže v rodině.

Třeba můj dědeček, který už mezi námi není. Upřímně hodně se toho o něm dozvídám i dnes. Můj děda byl vášnivý rybář, takže se mi k němu váže ne jedna zajímavá vzpomínka spojená s rybařením. Jednou, když mě s sebou vzal na ryby (už přesně nevím, kam jsme jeli), jsem ho měla za hrdinu v situaci, která se nám stala při cestě autem. Ovšem, to bylo jenom mezi námi dvěma, takže si to nechám pro sebe.

Silné emoce a vzpomínky si taky spojuji s vyprávěním svého pradědečka. Rád nám vyprávěl příhody ze svého života. Jak smutné a vážné, tak i veselé. Bylo doslova fascinující ho poslouchat. A že někdy dokázal vyprávět tak dlouho, že jste si mysleli tohle: „To je vážně nekonečný příběh...“ nebo „To je neskutečné!“ ale bohužel taky „Kdy už to skončí?!“ Rozhodně nejvíce záleželo na tom, o čem zrovna vyprávěl. Přiznávám, že jako malá jsem ho ne vždycky úplně poslouchala. Třeba jednou jsme spolu seděli na naší zahradě. Téměř přesně si tuhle chvíli vybavuji. Vím přesně, co jsme měli na sobě, kde jsme seděli, jaké bylo počasí, ale vůbec si nevzpomínám, o čem jsme si povídali. Čím více se snažím si vzpomenout, tím rychleji mi myšlenky mizí nebo se míchají s hustou mlhou. A to mě nejvíce mrzí a znepokojuje. Jak postupně vyrůstám, ubývá jasných vzpomínek na to, co nám vyprávěl. Avšak jednu, možná dvě chvíle si stále pamatuju úplně celé. Ta první...přišla jsem za pradědou do jeho pokoje. Seděl na posteli a v jedné ruce pevně svíral malý zelený míček, který byl celý takový „kotrbatý“. Nevím proč, ale hrozně mě ten míček zajímal. Praděda mi na otázku, proč ho pořád střídavě silně sevře a potom zlehounka pustí, obvykle odpovídal něco takového: „Dělám to proto, abych nadobro neztratil cit v rukou. A taky proto, aby mě ty ruce nezačaly bolet. Vlastně to dělat musím. Chceš to taky zkusit?“ a natáhl ruku s míčkem ke mně. Já si od něj míček přebrala a pokusila se ho sevřít tak silně, jak to dělal on. Přilíh se mi to nedařilo, měla jsem co dělat, abych míček vůbec ve své malé dlani sevřela. Po chvíli jsem ho pradědečkovi vrátila s trochu nechápavým nebo skleslým výrazem. „Ty to ještě nepotřebuješ, nemáš dlaně tak tvrdé jako já“ a ukázal na svou ruku. Nedalo mi to a musela jsem se jeho dlaně dotknout. Trochu mi to výraz asi změnilo, protože se pradědeček začal smát nebo se alespoň usmál. Tak jsem se smála s ním. A tou druhou je pohled na pradědu a babičku, kteří se ráno potkají v kuchyni. Babička připravuje jídlo a praděda se jednou rukou opře o hranu sporáku a začne cvičit. Zvedá postupně levou a pravou nohu a pokaždé jednou stojí na zemi, drží rovnováhu a druhou zvedne a pak dá kolmo k té první. Tohle dělal praděda každé ráno. Já si to tak teda pamatuju. Babička ho na cokoliv upozorní a pradědeček jí hned oponuje, a i když to občas byla ostřejší výměna názorů, nikdy se z ní nestala hádka. Já je s úsměvem pozoruju, a jakmile praděda odchází z kuchyně, podívá se na mě významným pohledem, ale s šibalským úsměvem na rtech. Nemůžu udělat nic jiného, než mu jeho výraz oplatit.

Je mi opravdu líto, že tak jasných vzpomínek, jako jsou tyto dvě, nemám víc, protože už se ho na nic zeptat nemůžu. Nebo můžu, ale odpověď neuslyším, jestli mi rozumíte. Zbývají mi tedy jen útržky a situace, které mi připomínají fotky nebo vyprávění rodičů.

Rodiče. Moji rodiče, ti nejlepší na světě. Ti jsou pro mě taky velcí hrdinové. Určitě to se mnou neměli v minulosti lehké. Věřte, procházka růžovou zahradou to nebyla, ale to ostatně asi málokterý rodič zažije. Ovšem moji rodiče to zvládli (zvládají) s obrovskou elegancí a tak nesmírně úžasným způsobem, že by to nikdo na světě líp nesvedl. Mám je moc ráda a moc jim za to děkuju. Doufám, že jim to někdy v budoucnu vrátím... A ještě nesmím zapomenout zmínit moji starší sestru, nepochybně důležitý článek naší rodiny. Bez ní bych nebyla tím, kým jsem. Díky mé starší sestřičce.

Nemůžu vynechat ani mé kamarády, které mám kolem sebe. Nebojí se za mě postavit a podržet mě, když to hodně potřebuju, i když z toho pro ně mockrát nic dobrého nekouká. Prostě jsou to lidé, na které se mohu spolehnout. A to vždy. Když mi zrovna není moc do smíchu, stačí chvílička, kterou s nimi strávím, a hned mám lepší náladu. Nepřestávají mě překvapovat. V tom nejlepším slova smyslu. A i přesto, že jsou chvílemi blázniví nebo nesnesitelní, jsou to ti nejhápatavější, nejvtipnější a jedni z nejdůležitějších lidí na světě. Vlastně taková druhá rodinka... Rozhodně hrdinové na slovo vzati.

Anna Gistrová, 9. třída, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Hvězdy nám přály

Zuzana Petrášová, 8. třída, ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

Jmenuji se Zuzana Petrášová. Jsem doktorka - odbornice na rakovinu. Pracuji v dětské nemocnici. Ne že bych tu práci měla ráda, ale někdo to dělat musí.

Znám jednu dívku, jmenuje se Hazel Grace Lancasterová. K její smůle už od třinácti let navštěvuje tuto nemocnici. Původně měla rakovinu štítné žlázy, ale teď má, jak ona sama říká, celkem slušnou metastázi v plicích. Hazel jsem si hned ze začátku oblíbila. Je to bojovnice.

Nedávno, když se znovu objevila na pohotovosti kvůli tomu, že se jí do plic dostala voda, přistihla jsem u jejího lůžka nějakého chlapce. Byl vysoký, měl hnědé vlasy a napadal na jednu nohu. Musela jsem ho vyhnat, protože tam nikdo kromě rodinných příslušníků být nesmí. „Jak se jmenuje?“ otázala jsem se ho. On mi řekl, že se jmenuje Augustus Waters a že je její přítel. To jméno jsem si pamatovala, ale podle vzhledu jsem ho nepoznala. „A jak se daří, Gusi?“ „Ujde to, už bych měl být čistý.“ Gus taky bojoval s rakovinou, ale zřejmě se z toho dostal. Měl štěstí. „Můžu tě prohlédnout, jestli chceš.“ Souhlasil. Možná by bylo lepší, kdyby odmítl. Na oba z nás drtivě dopadla tíha těch barevných světélek, která se nám objevila na rentgenu. On ví, co to znamená a odchází. Tahle smutná okolnost mnou pohne. Osud, který čeká tenhle pár, mě rozesmutní víc, než si dokážete představit.

Jsem doma a snažím se usnout, ale nejde mi to. Musím na ně pořád myslet.

Jednou jsem byla povolána na poradě ohledně nějakého výletu, na který chtěla Hazel jet, ale vyklubal se z toho zájezd do Amsterdamu. S jejím zdravotním stavem to však pro Hazel není moc vhodné. Já jsem se za ni přimluvila a po dohodě s její matkou jim to nakonec vyšlo.

Už je to pár hodin co odjeli a já se konečně rozhoupávám k nějaké akci. Projíždím seznamy léků a hledám nějaký, který by mohl Augustovi a Hazel pomoci vyléčit rakovinu. Tenhle ne, ne, ne!!! Rozčiluju se a hážu vším, co mám po ruce. Najednou si ale uvědomím, že jsem neuvážila jednu novou metodu... Je to riskantní a nevím, jestli to zabere, ale je to jejich poslední naděje...

Hned po jejich příjezdu neváhám a kontaktuju je. „Je větší pravděpodobnost, že se uzdravíte, když začneme co nejdříve,“ říkám všem. Jsou tu rodiče Hazel i Guse. „Léčba by byla nákladná, ale mohla by vašim dětem pomoci prožít šťastný život bez zdravotních postižení.“ Dívala jsem se při tomto oznámení Hazel do očí. Jako by se jí v nich rozsvítila jiskra naděje. „Nechte si to projít hlavou a pak se mi ozvěte.“ Věděla jsem, jak se rozhodnou. Nebo spíš, jak za ně rozhodnou rodiče. Samozřejmě, že to zkusí. Je to velká šance.

Pro lékaře, který bude jejich proceduru provádět, to bude velice obtížné a vyčerpávající. Takže si to samozřejmě vezmu na starost já. Bude to tak nejlepší.

Zárok je velmi obtížný, budou nepředstavitelně dlouhou dobu v nemocnici na pozorování a pokud se vyléčí, bude to obrovská šance pro ostatní lidi postižené touto ohavnou nemocí.

„Uvolněte se a zavřete oči,“ povídám, když jim dávám dýchací přístroj. Budou celý zárok v umělém spánku. Je asi pět hodin po operaci. Už by se měli každou chvíli probudit. I když to bylo víceméně bez komplikací, jsem nervózní. Hodně nervózní. Náhle se Gus pohne a otevře oči. Nejdřív se mračí a tváří se zmateně, ale po chvíli se vzpomíná a posadí se. „Jak se cítíš?“ ptám se. „Jako kdybych měl mořskou nemoc a přitom se točil v pračce,“ odpoví. „Během pár hodin by se ti mělo udělat líp. „Jo, super,“ řekne ironicky. Vypadá, že je v pořádku, ale stejně přichází mí kolegové, aby ho prohlédli. Ale jeho nezajímá žádný lékař, jenom ona. Bere ji za ruku a ona se jako Šípková Růženka probouzí ze spánku.

Je rok po jejich operaci a Augustus Waters a Hazel Grace Lancasterová jsou spolu šťastní. A ne jen oni, ale i spousta dalších lidí, které tahle metoda léčení rakoviny zachránila.

Jsem na sebe hrdá, protože není úžasnější pocit, než být prospěšná.

(Bez názvu)

Tomáš Pavelka, 9. třída, ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

Když někdo řekne slovo hrdina, tak si představím svého dědečka. A proč? Já vám to povím. Můj děda byl důstojníkem československé armády. Měl dobrý žold, hodně přátel a úctu od spoluobčanů.

Už byl ženatý s mojí babičkou, když nastal Mnichov. Děda to těžce nesl a myslím, že se mu to otisklo do duše na celý zbytek života. Ne snad proto, že nás spojenci opustili v těžké chvíli, ale hlavně kvůli tomu, že nikdo neudělal nic pro to, aby tomu zabránil. A Bitva o Czajankova kasárna byla jen malá útěcha. Tak to pro něj muselo být opravdu těžké, když to všechno musel opustit a utéct do Polska, aby se mohl bit za naši svobodu. Avšak Polsko brzy padlo pod nátlakem německé orlice i sovětského medvěda, a tak podnikl nebezpečnou cestu přes nově vzniklý „Slovenský stát“, který se vyhrabal z popelu Československa, skrz fašisticky smýšlející Maďarské království do Jugoslávie, kde ještě stále fungovalo československé velvyslanectví. Cestou musel dávat neustále pozor na četníky a pasové kontroly, neboť by ho buď dopravili do tábora smrti, nebo hůř – rovnou na popraviště. Naštěstí nepozorovaně dorazil do Jugoslávie, odkud byl dopraven do Anglie.

Po pádu Francie se děda málem zhroutil z pomyšlení, že mou babičku ani domov už nikdy neuvidí. Z toho smutku mu pomohlo až to, když se zformovaly zahraniční jednotky z tisíců jeho krajanů nesmířených s osudem Evropy, kteří podobně jako on opustili své blízké pro to, aby se zapojili do osvobození svého domova. Válka byla dlouhá a krutá. Dědovi vzala to, co měl rád, také přišel o svou ruku při jednom z těžkých útoků. Trvalo dlouhých šest let, než své blízké opět uviděl. Jaké bylo jeho překvapení, když ho vítala nejen má babička, ale už i můj tatínek.

Hrdinství je občas přeceňovaný pojem. Ale i ti, kteří malou pomocí přispěli k velké věci, jsou hrdiny.

Matěj Bartoš, 9. let, ZUŠ Uherské Hradiště

Josefa Růžicková, kategorie dospělí, Šumperk

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2019
tentokrát na téma Já a můj hrdina

Sborníček oceněných prací z literární a výtvarné soutěže

Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy

Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2019

Na obálce, diplomech a pozvánkách je použita Ex-libris Elišky Kubelové, 9. třída, ZŠ Staré Město

Náklad 120 ks

Brožovaný výtisk, neprodejné

Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště

Děkujeme:

Město Uherské Hradiště, RNDr. Vladimír Koniček, Vitar, s.r.o.

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana